

په تاڅه شوي ناول دوهمه برخه

Ketabton.com

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم:	په تا څه شوی؟ ناول
د کتاب بڼه:	ناول (منځوی کیسه)
لیکوال:	محمد نواب ودان «احمدزی»
د اړیکې شمېره:	۰۷۰۷۴۳۵۷۴۵
کمپوز او ډیزاین:	خپله لیکوال
اډېټ:	خپله لیکوال

ډالۍ:

هغو ته دې ډالۍ وي چې ماته دعاء وکړي.

يادونه:

که چېرې مو د دې کتاب په اړه څه نظر او انتقاد لاره کولای شئ، د
لاندې لېنک چې ما پرې د دې ناول پوست کړی ده، کمېنټ له لارې يې
راسره شريک کړئ.

<https://www.facebook.com/۱۰۰۰۲۶۲۸۹۱۲۱۶۵۴/posts/pfbid۰ZFhxdif۱jdzBsXUT۲thfbWBcR۹dX۴۱AKM۲FvYG۴AnaamYF۷qooreasbDv۶VM۱FSpl/?app=fb>

والسلام

محمد نواب ودان "احمدزی"

چې څنگه جان وييك د (په تا څه شوي؟ ناره وكره)، تر هغه څو شېبې وروسته د كوم څه د لگېدو غږ پورته شو، لكه چا چې په ديوال كوم لرگي په بڼه ځواك سره وهلي وي، تر هغه وروسته دا غږ بېخي ډېر شو او چې عبدالجبار وليد، ملكې لرگي را اخيستي او د جان ويك په سري يې واهه، په بېره يې ملكې ته وويل:

ته څه كوي؟

ملكې تر لږ ځنډ وروسته وويل:

دا رزيل مې مردار كړ، اې كاش چې مخكې په دې خبره پوهېدای، نو هغه وخت به مې مردار كړی وای.

عبدالجبار وويل:

بڼه كار دې په دې ونه كړ، چې د اسير وژل زمونږ په قانون كې نشته، نه پوهېږم چې ملا صاحب ته به څنگه د دې خبرې ځواب وركوم.

ملكې چې عبدالجبار ته وكتل، نو ويې ليدل چې په سترگو كې يې غوصه او اندېښنه دواړه ښكاري، ځكه خو يې ويې ويل:

ته غم مكوه! زه خپله هغه ته قناعت وركوم، چې دا كار ما وكړ، دومره هم بد كار نه وؤ، مگر دا چې تاسو د هغه له خولې د معلوماتو د وتلو تمه لرلې وي او كه كومه سزا هم وي، نو بايد ماته راکړل شي.

عبدالجبار په غوصي وويل:

لومړۍ خبره دا چې مونږ د چا معلوماتو ته اړتيا نه لرو او دوهم دا چې اسلامي امارت د ښځو په سزا رسول نه غواړي، مگر دا چې گناه د هغې

وي او که چپرې گناه د مېړه او يا د کوم بل سړي د بې پروايۍ له امله شوي وي، نو بايد بې پروا ته سزا ورکړل شي.

ملکې په ټوکه وويل:

خو ښاغلی عبدالجبار عمري! زه مېړه نه لرم.

تر هغه وروسته چې د ملکې سترگې يې وروتړلې او په موټر کې يې کېنوله، نو بېرته يې په خدا او ټوکه ورته وويل:

ښه نو تا ويل چې مېړه نه لرې، ريښتيا دې وويل، حرمونې پلار هم نه لرې.

ملکې په حيرانتيا وويل:

حرمونې يعنې څه؟

عبدالجبار:

هغې خلك چې پلار يې نه وي معلوم.

ملکه پوهه شوه چې خبره له ټوکو واوښته، نو په ټوکه يې ويل:

نو ته څه پوه شوې چې زه حرمونې يم؟

عبدالجبار وويل:

نه نو په آمريکا کې هم د چا پلار معلوم وي؟

ملکې وويل:

نو ته څه فکر کوې، چې معلوم نه وي؟ په آمريکا کې ډېر کم داسې خلك دي چې پلار يې معلوم نه وي، نور ټول خلك معلوم دي، چې څوک د چا اولاد ده.

عبدالجبار وويل:

په مونږ کې يوه قاعده ده او هغه دا چې په پېژند پانې کې د ماشوم د پلار نوم ليکل کېږي، ځکه اصلي پلار يې معلوم وي، خو په آمريکا کې د مور نوم ليکل کېږي، ځکه يوازې اصلي مور يې معلومه وي.

ملکې په ناز وويل:

دا خبره خو سمه ده، خو کله کله د پلار نوم هم ليکل کېږي، په دې شرط چې پلار يې معلوم وي.

عبدالجبار وويل:

نو په دې کې د ناز خبره له کومه شوه؟ چې ته ناز کوي؟

ملکې يې په ځواب کې هېڅ هم ونه ويل او همداسې غلي کور ته ولاړل، هلته د دې لپاره چې سبا اختر وؤ، نو ټولو باندې د روژه ماتې ته پاتې څو دقيقې ډېرې اوږدې شوې، خو ملکه يوه شي ته خوښه وه او هغه د جان ويک وژل ول. ځکه خو لاړه او له صفيې او خديجې سره لگيا شوه، تر څو د روژه ماتې په چمتو کولو کې مرسته ورسره وکړي، کله چې آذان وشو، نو عبدالجبار، عبدالکريم او سليم په يوه کوټه کې او ملکه، صفيه او خديجه په بله کوټه کې ډوډۍ ته کېناستل، د ډوډۍ خوړلو پر مهال عبدالکريم له خپل زوی عبدالجبار څخه پوښتل:

صفيه ويل ته غواړې له دې انگرېزې سره نکاح وکې، ريښتيا ده؟

عبدالجبار سر ښکته واچاوه او په ږيره يې لاس تېر کړ، بيا يې له ډېره

شرمه په بنده بنده ژبه وويل:

زړه مې کېږي، خو چاته ويلی نه شم.

پلار يې ورته وويل:

گوره زويه! ته دا تمه مه لره چې آغه دې د مينې اظهار درته وکړي او يا دې د نکاح پيشنهاده درته وکړي، ځکه که له غريبه هم راغې وي بيا هم يوه جيلکۍ ده او آغه هم دسې جيلکۍ خې رفتار يې هېڅ د غريبانو په رقم نه ده او بيا خبر سوې يم چې نوې مسلمانې سوې ده، نو اوس خو د ټولې مخکې به اندازه حيا پکې ده، خو زه به صفيې ته ووايم چې دي نکاح په باره کې ورسره وغږېږي، ځکه پوپړم په تا باندې به چا توره نه وي کړې.

له دې خبرې سره سليم موسک شو، خو د عبدالجبار نظريې موسکا بېرته ورکه کړه، بيا چې کله ډوډۍ وخوړل شوه او ټولو لمنځونه وکړل، صفيې چای راوړ او په راتلو يې عبدالجبار ته وويل:

للاڅه دې وکړل، د واده په باره کې دې سوچ وکړ؟

په دې وروستيو کې عبدالجبار په داسې خبرو او پوښتنو خوښېده، خو د دې لپاره چې خور يې صفيه دې خبرو ته دوام ورکړي، په هغې باندې به يې لږ څه غوصه کوله، صفيه هم په دې کيسه پوه وه، نو ځکه به يې داسې خبرې ډېرې اوږدولې، خو داخل عبدالجبار په ډېره سره لهجه وويل:

که دي ډنگ او ډول ته زړه شوی وي، نو دا خبره دې له ذهن نه وباسه، ځکه که نکاح هم وکړو، يوازې ساده نکاح به وي او بس، چټي ځان ته جنجال نه گورم.

صفيه په دې خبرې ډېره خوښه شوه او له ډېرې خوښۍ نه يې دا هېر شول چې په پيالو کې چای واچوي، په داسې حال کې چې هره ورځ به يې دا کار کاوه، بس په منډه د ملکې خواته ورغله، هغه په سوچ کې تللې وه، خو دې بې له کومه ځنډه ترې وپوښتل:

څه کوي لاسره د نکاح په باره کې فکر کوي؟

ملکې هم په بېره وويل:

هو!

چې کله يې د صفيې پوښتنې او خپل ځواب ته پام شو، ډېره حيا ورغله آن اننگي يې له ډېرې حيا نه سره واوښتل، خو اوس خبره شوې وه، صفيې وويل:

نو کله نکاح ته آماده يې؟

ملکې وويل:

چې هر وخت وي، خو يوازېنۍ خبره او شرط دا ده چې زما نکاح به مولوي صاحب احسان الله احسان او يا ملا محمد عمر ترې.

د ملکې له دې خبرې سره صفيې په زوره زوره وخنډل او په خدا کې يې وويل:

ته همدا شرط لرې، مولوي صاحب احسان الله احسان خو دا کار نه شي کولای، ځکه هغه څه موده مخکې خدای بخښلی شو، خو په دې نه پوهېږم چې ملا محمد عمر به دا کار وکړي او که نه.

ملکه حيرانه او داسې لږ غمجنه شوه او بيا يې په همدې حالت کې وويل:

خوري! ته څه وايي، هغه کله خدای بخښلی شو؟

صفيې په لومړي ځل د يوې نجلی له خولې نه د خور کلمه چې دې ته کارول شوې وه واورېده، يو عجيب احساس ورکې پيدا شو او همداسې په خدا کې يې وويل:

خور دې له تا قربان شي، تر هغه وروسته چې تا د هغه خبرو ته غوږ نيولی وؤ، خدای بخښلی شو.

ملکه د مولوي صاحب احسان الله احسان د مرگ خبر په اورېدو ډېره خواشينې شوه، آن په سترگو کې يې اوبنکې راغلې چې له دې سره صفيې په ټوکه وويل:

زه پوهه نه شوم، چې تا له مولوي صاحب احسان الله احسان سره مينه لرله او که له جبار لاسره؟

ملکې ژر خپلې اوبنکې پاکې کړې او ويې ويل:

صفيې! په هرڅه کې ټوکې هم ښې نه وي.

د ملکې له دې خبرې سره صفيه هم پوه شوه چې ټوکه يې په ملکې ښه ونه لگېده، ځکه خو يې وويل:

وبښې خوري! خو زما پام نه وؤ، زه خو دومره پرې خفه نه شوم چې ته پرې خفه يې، هسې دا خبرې پرېږده دا ووايه چې کله له لاسره نکاح کوي، هغه به ډېر ژر کندهار ته ولاړ شي.

ملکه تر ډېره غلې وه، په دې اړه يې سوچونه کول چې آيا دا له عبدالجبار سره کندهار ته ولاړه شي او که نه او که چېرته وغواړي چې لاړه شي، نو آيا په دې کار توانېدلی شي او که نه چې عبدالجبار ته دا

قناعت ورکړي، چې باید دا له ځان سره هلته بوځي، ځکه خو یې صفیې ته وویل:

زه هم غواړم چې له عبدالجبار سره کندهار ته لاړه شم او نکاح مې راته ملا محمد عمر مجاهد وتړي.

صفیې په حیرانتیا وپوښتل:

څه ته غواړې چې تر کندهاره پورې له یوه نامحرم سره لاړه سې؟

ملکې وویل:

خیر که د تگ لپاره نکاح ته ضرورت وي، نو وبه یې کو، خو غواړم چې اصلي نکاح راته هغه وتړي.

صفیه په سوچ کې لاړه چې دا څه وایې او بله دا چې ورور به یې د دې دا خبره ومني او که نه، ملکې ښکلو شنو سترگو او سپین مخ ته یې وکتل او بیا د عبدالجبار خواته ورغله، دې غوښتل چې عبدالجبار ته د ملکې خبره وکړي، خو عبدالجبار ورته وویل:

خوړې هغې ته ووايه چې ځان تیار کړي، ځکه ملا صاحب ټولې آمريکايي جينکۍ غوښتي بايد دا هم بوځم.

د عبدالجبار عمري په دې خبرې صفیه حیرانه شوه او په حیرانتیا یې وپوښتل:

وروره! خیر ده مه یې بیایه! نه پوهېږو ملا صاحب به له هغې سره څه کوي؟

عبدالجبار چې د صفیې حیرانتیا او تشویش ولیده نو په ټوکه یې ورته وویل:

خه پرې کوي خو وژني يې.

له دې خبرې سره د صفيې په غټو تورو سترگو کې اوبنکې ډنډه شولې، لا په ژړا نه وه خو ستونی يې ډک وؤ او همداسې په ډک ستونی يې وويل:

خو لالا! هغه له تاسره مينه لري او ته له هغې سره نو ته څنگه کولای شې، هغه تسليمه کړې؟

عبدالجبار هر څه زغملی شول، خو د خپلې خور ژړا يې نه شوه زغملی، ځکه خو مخکې تر دې چې په ژړا شي ده وويل: نه خورې! ټوکه مې درسره کوله، ملا صاحب غواړي چې هغوی ټولې آمرېکا ته ولېږي، اوس ورشه او هغه تياره کړه.

صفيې لومړی د عبدالجبار خبره ملکې ته وکړه او بيا يې له ملکې وغوښتل چې وتبستي او دا ژمنه يې هم ورسره وکړه چې دا به عبدالجبار بوخت کړي، چې دا په ډېرې آسانی سره وتبستي، خو ملکې ونه منله او پر ځای يې ځان چمتو کړ.

عبدالجبار خپل موټر سره ورته په تمه وؤ، لږ وروسته ملکه هم راووته، عبدالجبار موټر ته وخوت، چې څنگه ملکه هم په موټر کې کېناسته عبدالجبار د کندهار پر لوري حرکت وکړ، ملکې وپوښتل: آیا ته پرېږدې چې هغوی ما آمريکا ته ولېږي؟ عبدالجبار بې له دې چې دې ته وگوري وويل:

زه له اميرالمؤمنين سره دليل نه وايم.

ملکې د سرک غاړې انسانانو ته وکتل چې ډېر چټک له سترگو تېرېدل، بيا يې وويل:

ښه نو دا خبره پرېږده، ووايه هغه د آيسکريم کيسه څنگه وه؟

عبدالجبار په حيرانتيا ملکې ته وکتل او بيا يې وپوښتل: ته څه خبره شوې؟

ملکې ته دا خبره صفيې کړې وه، خو دا حيرانه وه، چې عبدالجبار ته څه ووايي خو ژر يې فکر کار وکړ، ځکه خو يې وويل: جان ويک راته وويل.

د ملکې په دې خبره عبدالجبار په اندېښنه شو، ځکه هغ دا سوچ کاوه چې څوک به وي چې سي آي اي ته کار کوي، ځکه هلته خوبې له طالبانو بل څوک نه وو، خو بيا يې پام شو چې کېدای شي هغوی چاته کيسه کړې وي او هغه کيسه سي آي اي ته رسېدلې وي، ځکه خو يې وويل:

خو ورځې مخکې تر دې چې ملاصاحب کابل ته راشي، خپل اووه کسه گاردان يې کابل ته را لېږلي وو، هغه وخت د روژې مياشت وه، د روژه ماتي پر وخت به يو کس ورکېده او چې د ماښام لمونځ به قضا کېدو ته نږدې شو نو بيا به پيدا شو، يوه ورځ مې پوښتنه ترې وکړه چې وهلکه ته چيرته ورکېږي؟

دا چې هغه ډېر ټوکی وو، نو ويې ويل:

ياره عبدالجباره! په چوك كې يوشی ده بل ماډل يې تار را تاو کي،
سید کریم ورته قسم په خدای په روزه ماتي کي سخت خوند کوي.

ملکي په زوره زوره وخنډل او بيا يې همداسې په خدا کي وويل:
نو اصل کي يې ټوکه کړې، ما ويل چې رينبتيا ساده ده؟

عبدالجبار وويل:

ته رينبتيا له ما سره مينه لرې او رينبتيا مسلمانان شوي يې او که دا
هم کومه استخباراتي لوبه ده.

ملکي وويل:

ته زما په مينه هېڅ باور نه لرې، ما جان ويک ونه واژه؟

عبدالجبار په خدا وويل:

خو دا هم کېدای شي چې په دې کې هم کومه استخباراتي لوبه وي،
ځکه کېدای شي، تا جان ويک د دې لپاره وژلی وي چې مونږ ته خبرې
ونه کړي.

د عبدالجبار له دې خبرو سره د ملکي په شنو سترگو کې اوښکې ډنډه
شوې او د زړه له سوز او درد نه يې وويل:

سمه ده پوهېږم چې ته په ما باندې باور نه شې کولی، خو زه بې ستا له
مينې نه نور هېڅ ډنډه نه لرم، ځکه خو په تا پوره باور لرم، چې ته ماته
هېڅ زيان نه شې رسولی.

ملکه غلې شوه او هخوا عبدالجبار هم خپل موټر چلاوه چې کله موټر
د غزني ښار ته ورسېده، نو ملکه او عبدالجبار يوه رېستورانته ته ننوتل

چې کله ننوتل، ملکه له عبدالجبار نه جلا شوه او بیا دواړو ځان ته فرمایش ورکړ او په تمه شول، کله چې د هوتلي شاگرد ډوډۍ راوړه، نو عبدالجبار ته یې په ځیر ځیر وکتل او بیا یې وویل:

ملا صاحب! شزه له تاسره وه؟

عبدالجبار په رډو سترگو ورته وکتل او بیا یې وویل:

هو! ولې؟

د هوتلي شاگرد وویل:

هېڅ! د امر بالمعروف کسان هلته ناست دي، ما وې هغوی یې پوښتنه ونه کړي.

عبدالجبار نه غوښتل چې بحث اوږد کړي، ځکه چې حوصله یې نه لرله، نو د هوتلي شاگرد ته یې وویل:

که دې هغې ته ډوډۍ نه یې ور وړي، نو ورشه او ډوډۍ وروړه چې بېرته لرو.

د هوتلي شاگرد ډوډۍ وروړله او په ډېره سختۍ یې هغې ته کېښوده، ځکه چې داسې نه وي عبدالجبار یا د امر بالمعروف کسانو ته څه پلمه په لاس ورشي، ډوډۍ وخوړل شوه او بیا دواړو تر لمانځه وروسته خپل منزل ته دوام ورکړ.

ملکې وپوښتل:

تاسو افغانان ولې دومره سر سخته یاست؟

عبدالجبار تر یوې لنډې چوپتیا او یوه لنډ سوچ وروسته وویل:

که دې مطلب له انگرېزانو او روسانو سره له جگړې نه وي، نو بايد
ووايم چې مونږ مخکې تر اسلامه هم لوی سکندر مات کړی ده.

ملکې وپوښتل:

د افغانانو واده تر مسلماني واده سخت نه ده؟

عبدالجبار وويل:

مونږ په افغانستان کې واده نه کوو، سم ظلم کوو، دا ولور شو، دا
خوړه شوه، دا اختری شو، دا وچ خرڅ شو، دا سره شول او دا سپين.

ملکه بېخي حيرانه پاتې شوه، چې څنگه داخلک ځانته مسلمانان هم
وايي او بيا داسې کارونه هم کوي، يعنې دا څنگه مسلمانان دي، چې د
اسلامي قوانينو پروا نه لري، بيا يې په خپل هیواد کې اوسېدونکو
عيسايانو ته فکر شو، چې ځان به يې عيسوي باله، خود عيسويت پر
خلاف کې به ولاړ وو او د بې دينو په شان به يې ژوند کاوه، نو ځان سره
يې وويل:

خومره عجيب خلک دي، خداى دين ورکړى او دوى د پلرونو په لارو
روان دي.

عبدالجبار په هينداره کې ور وکتل او بيا يې وپوښتل:
څه دې ويل؟

ملکې عبدالجبار ته وکتل او بيا يې په ټيټ غږ وويل:
نه هېڅ مې نه ويل.

بيا تر کندهار دواړه غلي ول او چې څنگه هلته ورسېدل، نو يوه طالب ودرول او له عبدالجبار ه يې وپوښتل:

سلام عليكم چېرته ځي؟

عبدالجبار په موسکا ورته وويل:
ملا صاحب غوښتی یم، هلته ورځم.

هغه طالب عبدالجبار ته وکتل او بيا يې وويل:

سه يي ده درځي لاړ سي!

عبدالجبار هم حرکت وکړ، لايي دومره واټن نه وؤ اخيستی، چې طالب بېرته غږ وکړ، ځکه خو بېرته ودرېده د شا ليد په هېندارې ته يې وکتل، هغه طالب په ځای داسې ولاړ وؤ، لکه هېڅ چې د غږ نه وي پرې کړی، زړه يې وؤ چې بېرته حرکت وکړي، چې په دې کې يې عبدالله وليده چې د موټر پر لوري را روان دی، نو ځکه خويي هند بربک کش کړ او له موټر نه رابښکته شو، له ښکته کېدو سره عبدالله په کندهاري لهجه پرې غږ کړ:

چېرته يې جبار مولا صيب؟

عبدالجبار په موسکا ورته وويل:

ما خو ملا صاحب ته وويل چې له عبدالله سره به ګرځم، خو هغه راته وويل، چې ته بايد يو بل کار وکړې، ځکه خو يې کندهار ته هم نه را پرېښودم، نن يې راوغوښتم.

عبدالله په موسکا وويل:

د مولايانو خو همداسې کارونه دي، وگوره، زه هم ټول عمر په دې
چېک پاینت کې زوړ سوم.

د عبدالله په دې خبره عبدالجبار وخنډل او په خدا يې وويل:
ولې مولانه يې هم يې؟ زه که ووايم لایوه خبره.

عبدالله هم وخنډل او بيا يې وويل:
نه یار که له موږ نه خو دوی مولايان جوړ کړل.

عبدالجبار هم د عبدالله په خبره وخنډل، چې په دې وخت عبدالله
عبدالجبار ته را ورسېده او بيا يې يو بل کلک په غېږه کې ونيول. تر هغه
وروسته يې په موټر باندې تکیه وکړه او کیسې يې پیل کړې.

تر ډېره يې کیسې سره وکړې، بيا عبدالجبار وويل:
یاره عبدالله جانہ! زړه خو مې کېږي چې تر سهاره پورې کیسې درسره
وکرېم، خو ملا صاحب غوښتی يم.

عبدالله ورته وويل:

شه چې داسې ده بيا ورځه. مه ناوخته کوه.

عبدالجبار بايد د استخباراتو مرکز ته ورغلی وؤ، ځکه خو د
استخباراتو مرکز نږدې يې د ملکې سترگې پرې وتړلې، ملکې هېڅ ونه
ويل او نه يې هم کوم عکس العمل وښوده، ځکه عبدالجبار هم داسې
توپاني ځان د استخباراتو مرکز ته ورساوه چې لږ پاتې وؤ د ملکې زړه
بد بد شي او هر څه راوگرځوي، خو د استخباراتو د مرکز په دروازه کې
يې موټر ودراره، يو طالب راغی، يوازې يې عبدالجبار ته وکتل او بيا

يې عبدالجبار ته د دننه تلو اشاره وکړه. ځکه خو عبدالجبار هم دننه ولاړه. موټر يې له نورو موټرونو سره ودراره او بيا يې ملکه ترې رابښکته کړه او ورته ويې ويل:

لاس مې ونيسه چې ولاړ شو.

ملکې په خدا وويل:

ته زما لاس د دې لپاره نه نيسي چې گنهکار نه شي، نو زه څنگه ستا لاس ونيسم؟ ولې زه مسلمان نه يم؟ يا مې سترگې را خلاصې کړه، يا ملا صاحب راوړله چې نکاح مې وتړي او يا ولچر راوړله، کنه زه همدلته يم.

عبدالجبار له ډېرې غوسې نه ملکه هلته په پارکېنگ کې پرېښوده او دی دننه ولاړ، هلته هک پک او حيران پاتې شو، ځکه ملا صاحب هم دننه وؤ او ملکه هم، عبدالجبار له سلام او روغې وروسته ملکې ته وويل:

ته څنگه دلته را ورسېدې؟

ملا صاحب يې په ځواب کې وويل:

عبدالجبار ه څوک داسې نه کوي، تا دا بېچاره نجلی له موټر سره په تړلو سترگو پرې ايښې وه، ظالمه زمونږ په دين او کلتور کې يې ښځې ته څومره عزت ورکړی، زه چې پرې راغلم سترگې مې ورپرانېستي او بيا راغلو، ته له سرتېري سره په خبرو باندې اخته وې، ځکه دې ونه ليدو.

عبدالجبار په موسکا وويل:

ښه مشره دا هاغه نجلی ده چې تا غوښتې، ما فکر وکړ چې داسې نه وي، زمونږ استخباراتو ته هم کار وکړي.

ملا صاحب ملڪي ته وويل:

لوري خبر شوي یم چي مسلمانہ شوي يي، خو ستا ٽولي ملگري
آمريکا ته لاري، بس ته پاتي يي، ڇه کول غواري؟

ملڪي تر لڙ سوچ کولو وروسته وويل:

نه ملا صاحب! زه غوارم له عبدالجبار سره نکاح وکرم او تر دي
وروسته له ده سره و اوسپریم.

عبدالجبار غوڻتل له ملڪي نه دفاع وکري، خو ملا صاحب وويل:
گوره لوري، يو خور اتلونکي حالات ما او عبدالجبار ته ڊپر سخته
دي، زه پوهيڙم چي ته په داسي حالاتو کي ژوند نه سي کولاي، بل هلته به
وکولاي شي له مونڙ سره له هغه ڇايه مرسته وکري.

ملڪي په بپره وويل:

نو بيا زموږ نکاح وتره، چي عبدالجبار سره اړيکه ولرم، ځکه يا به
عبدالجبار وغوارم او يا به زه راشم.

ملا صاحب وويل:

نه لوري اوس لڙ سه، کله چي پوهه سوي موږ او آمريکا جگړه وکړه او
يوه لوري وگهله بيا بپرتہ راسه او له عبدالجبار سره نکاح وتره.

د ملا صاحب په دي خبره باندي ملکه څه نا څه زړه نا زړه شوه، ځکه
طالبان د نړۍ يوازيني ځواک او د نړۍ يوازینی امپراطوری سره د پنجو
نرمولو ته نږدي وؤ، نو بيا طالبانو د جگړي پای د طالبانو په ختمېدو او
يا د امريکي په ماته او پښېمانۍ کي لیده، چي له دي سره د ملڪي د
خوب ريښتيا کېدل هم يو خوب پاتي کېده، خو ملکه مجبوره وه چي دا

خبره ومني، ځکه عبدالجبار د ملا صاحب له هېڅ خبرې نه نه تېرېده او دې هم نشوای کولای د ملا صاحب په زور له هغه سره پاتې شي، نو ځکه يې په وروستي ځل هم د عبدالجبار نظر وغوښت او ويې ويل:

سمه ده ملا صاحب چې ته او عبدالجبار داسې غواړئ نو بيا بېخي ښه خبره ده.

ملکې د عبدالجبار نظر غوښته، خو عبدالجبار بيا نه غوښتل چې د ملاصاحب په خبرو کې خبره وکړي، کله زړه خو يې نه غوښتل چې ملکه ترې لرې شي، خو بيا د مئينانو هغه منطق يې بيدار شو چې وايي جانان دې خوشحال وي، چې هرچېرې او له هرچا سره وي، خير که زه د مينې اور وسوځولم، ځکه په دې اور کې بېدلې ډېر نا آشنا خوند لري. مئين خو له ابتدا نه د مينې لپاره راپاڅېدلې وؤ او که خدای کول د مينې پر بنسټ به تل د مينې په اور کې لوبه کوي، ځکه خو يې په موسکا وويل:

هو! ملکې اوس وخت کې په افغانستان کې نه شې اوسېدای، ځکه خوزه هم ستا په اړه د ملا صاحب دا پرېکړه تائيدوم.

ملکه پوهېده چې د عبدالجبار ځواب به همدا وي، خو يو ځل بيا هڅه وکړه او د عبدالجبار په ځواب سره يې په مينه ورته وکتل او بيا يې وويل:

سمه ده نو بيا کله حرکت کوؤ؟

ملا صاحب وويل:

نن د ورځې ۱۱:۳۰ اوس تاسو لاړ شئ، که څه کار دې وي ويې کړه، خو پرواز له لاسه ورنه کړې.

عبدالجبار او ملکه راوتل او بیا تر یوؤلسو بجو پورې په ښار کې یوه خوا او بله خوا وگرځېدل او بیا د هوایي ډگر خوا لاړل، الوتکه پرواز ته چمتو کېده چې عبدالجبار ته زنگ راغی د عبدالجبار خبرې اورېدل کېدې، خو د هغې خوا نه اورېدل کېدی، خو عبدالجبار هم یوازې دومره وویل چې سمه ده مشره او بیا اړیکه پرې شوه. کله چې ملکه الوتکې ته پورته کېده ویې ویل:

تاسر مینه لرم.

د عبدالجبار په زړه د ژمي په شان گړندی توپان راغی ملکې ته یې موسکا وکړه او ویې ویل:

که دلته ژوند کولی شې او له ماسره زحمتونه زغملی شې نو بیا پاتې شه.

د عبدالجبار په دې خبره ملکه ځای پرځای ودرېده او مخ یې راواړاوه، تر یوې شېبې چوپتیا وروسته یې وویل:

خو د ملا صاحب امر څنگه کېږي؟

عبدالجبار له موسکا سره وویل:

زه له هغه سره غږېږم او قناعت ورکوم.

ملکه د الوتکې له پوړیو په رابښکته کېدو وه چې الوتکې حرکت وکړ ترڅو هوا ته پورته شي، عبدالجبار هم ملکې ته وویل:

ته مو ترته پورته شه زه د هوایي ډگر له مشر سره غږېږم چې ترڅو ستا د الوتکې له پیلوټ سره وغږېږي، چې ستا شیان د بېرته راستنېدو پر مهال له ځان سره راوړي.

ملکي وويل:

خو له ماسره يوازي همدا بيک ده نور څه نه لرم.

عبدالجبار په موسکا ورته وويل:

نو بيا راځه چې دواړه په موټر کې ملا صاحب ته ورشو.

دواړه په مزه مزه تر موټر پورې ولاړل او چې کله هلته ورسېدل، نو عبدالجبار لومړی له موټر څخه مخاږه را واخيسته او بيا يې غږ پکې وکړ:

مطمئن-عمري! مطمئن-عمري!

له هغه لوري نه غږ پکې راغی:

مطمئن يې اورم، وايه څه کيسه ده؟

عبدالجبار وويل:

چا چې زه غوښتی وم چېرته ده؟

له هغه لوري نه غږ راغی:

په دفتر کې ده.

عبدالجبار غوښتل بيا د ملکي سترگې وروتړي، خو چې څنگه يې پټۍ راواخيسته ملکي ترېنه واخيسته او موټر ته پورته شوه، هلته يې خپل سترگې کلکې وتړلې، چې تر دې وروسته عبدالجبار هم موټر وځوت يوه ترانه يې ولگوله او بيا د ملا صاحب دفتر پر لوري ورغی.

کله چې دفتر ته ننوتل او ملا صاحب ملکه تړلې سترگې وليده، نو عبدالجبار ته يې ښکته او پورته وکتل او بيا يې وويل:

څه کوي ظالمه؟ يوه مسلمانۀ د خپل امير دفتر ته پټې سترگې راولي؟
او بلۀ دا چې د کومې ښځې نه چې ته ما ډاروي هغه زما د استخباراتو د
کارکوونکي مېرمنۀ جوړېدونکې ده، چې زما استخبارات تر ما ډېر مهم
دي.

عبدالجبار ډېر وشرمېده، ځکه خو يې په عاجزانه لهجه وويل:
ملا صاحب! احتياط ښۀ نه وي؟

ملا صاحب يې په ځواب کې وويل:

گوره عبدالجبارۀ! د پاکستان او عربو د استخباراتي مشرانو او د آي
اېس آي مشر په لوڅو سترگو دلته راځي، خو يوه بېچاره نجلۍ په تړلو
سترگو راغله، دا څۀ معنا لري؟ تر دې وروسته چې دا نجلۍ هر چېرته
بيايې بايد سترگې يې پرانيستې وي.

تر دې خبرو وروسته يې عبدالجبار ته د ملکې د سترگو پرانيستو
اشاره وکړۀ او چې سترگې يې خلاصې شوې دواړو ته يې د کېناستو
اشاره وکړۀ او بيا يې وويل:

سليمۀ! پورته شه او مولوي عبدالهادي او مولوي صاحب برهان ته غږ
کړۀ.

سليم پاڅېده او پينځۀ دقيقې وروسته له دوه نورو کسانو سره راستون
شو، ملا صاحب هم د عبدالجبار او ملکې نکاح وتړلۀ او بيا يې دواړه
رخصت کړل، دواړه کابل ته پر لاره ول چې ملکې وپوښتل:
مونږ چې په هوايي ډگر کې ولو، تاته چا زنگ وواهه؟

عبدالجبار ملڪي ته وکتل، مخ يې لوخ کړی وؤ، چې له امله يې
گلابي شونډې، سپين مخ او ښکلې غټې او شنې سترگې له ورايه
ښکارېدې، نو په موسکا يې ورته وويل:
اميرالمؤمنين ملاصاحب وؤ او ويې هغه نجلی له تاسره ريښتيني
مينه کوي، ځکه له هغې نه پوښتنه وکړه چې له شته ستونزو سره هم په
افغانستان کې پاتې کېدل غواړي او که نه؟ نو بيا خبره تر دې ځايه
راورسېده.

له کابل ټر کندهاره پورې سفر سترې کوونکې وؤ، خو له هغې خوا
بېرته راتگ بيا زړه پورې وؤ، ځکه اوس يې نکاح تړل شوې وه او کولای
شول چې ښه په بېغمه زړه کيني او توکې ټکالې وکړي، دوئ يوازې يو
ځل په کندهار کې ډوډۍ خوړلې وه او يو ځل يې هم د کابل په لاره کې د
لارې په يوه برخه کې د ملکې يوې کوچۍ ته پام شو چې په اوښ پسې
روانه وه، ځکه خو يې عبدالجبار ته وويل:
ځينو پښتنو ځوانانو چې کوچاني ژوند او کوچان په خپلو شعرونو او
ليکنو کې ستايلي، هغوی به همدا خلک ښايي؟

عبدالجبار يوه ترخه موسکا وکړه او بيا يې وويل:
هو! همدا دي، خو د هغوی ستاينه ټوله بې ځايه او بې معنا ده، ځکه
دا سمه ده چې مونږ ته د کوچانو ژوند ښکلی او په زړه پورې ښکاري،
خو په اصل کې هېڅ داسې نه ده، ځکه په اصل کې د کوچانو ژوند ډېر له
کړاؤنو او ستونزو ډک ده، سمه ده چې هغوی يوه کوچۍ په ښکلو سرو

جامو کې لېدلې ده، چې په يوې اوبنې پسې روانه ده، لکه تا چې وليده، خو هغوی د کوچانو ژوند نه ده ليدلی ځکه يې صفت کوي خو آيا ته پوهېږې چې په کوچانو باندې داسې وختونه هم راکي چې په ورځو ورځو د اوداسه لپاره او په اونیو د غسل لپاره اوبه نه لري، چې د ډېرو نه وينځلو لپاره يې ټول وينستان له سپړو ډک شي، د دې لپاره چې د سون توکي نه لري پچې سوځوي، چې د دې کار له امله آن کله کله په خوړو کې ترې غورځېږي، ډېر وختونه پاکې اوبه نه ورته پيدا کېږي، خوړو او خټينو اوبو ته محتاج وي، روغتون او بنوونځی، جومات او مدرسه يې سمه معلومه نه وي، پوهنتون لاشه کوي. دوی داسې ژوند کوي. اوس ووايه څنگه ژوند لري؟

لږ شېبه غلی شو او بيا يې خپلو خبرو ته دوام ورکړ: اوس هغه شاعران او ليکوالان چې د کوچانو د ژوند صفت کوي، آيا هغوی دې ته چمتو دي چې لږ تر لږه يو کال له کوچانو سره وگرځي او معلمي وکړي، که نه؟

عبدالجبار خبرې کولې خو ملکې ته يې پام نه وؤ، يو وخت يې چې پام شو، نو فکر يې وکړ چې د دې خبرې بدې پرې ولږېدې، ځکه په ژړا شوې، نو چې له هغې نه يې د هغې د ژړا لامل وپوښته، هغې يې په ځواب کې وويل:

نه گرانه! له تانه خفه نه یم، دغو بېچاره کوچانو ته مې زړه بد شو، ځکه مې وژړل.

عبدالجبار هم د کوچانو دې حالت په بیا وریه زړه کېدو ډېر خواشینی شو، ځکه خو موټر په کرار کې او ملکې ته یې وویل:

ته ښه پوهېږې چې زموږ حکومت وسه نه لري چې د افغانستان له ټولو وگړو سره مرسته وکړي، خو پخوانیو حکومتونو هم هېڅ ورته ونه کړل، نه یې کوم سیار بنوونځي ورته جوړ کړ، نه کوم سیار کلینیک او نه هم کوم بل څه.

ملکې په حیرانتیا وپوښتل:

نو تېرو حکومتونو ولې دې بېچاره خلکو ته خدمتونه نه دي وړاندې کړي؟

عبدالجبار بیا تر یوې ترخې موسکا وروسته وویل:

ځکه په افغانستان کې تل استعماري دولتونه تېر شوي او کوچان تقریباً تل د استعماري دولتونو په خلاف ول.

ملکې په وېرې وپوښتل:

آیا اوسنی حکومت استعماري نه ده؟

عبدالجبار یې په ځواب کې یوه موسکا وکړه او بیا یې وویل:

تر څو میاشتو مخکې پورې د پاکستان تر استعمار لاندې ولو، خو اوس یې څو میاشتې کېږي چې خلاص شوي یو، کنه د جان ویک تر وژلو وروسته داسې بېغمه نه شوې گرځېدای...

ملکې چې عبدالجبار ته په ځیر ځیر وکتل، نو پام یې شو چې له ډېرو گردونو او دوږو نه د عبدالجبار ږیرې او ځنډ خپل تور رنګ له لاسه ورکړی و او څر اوښتي و، ځکه خو یې په ټوکه ورته وویل:

ای گرانه! لامو د واده دوه ورځې نه دي تېرې شوي، ږیره او وینستان دې سپین کرل دا څه کوي؟

عبدالجبار په بېره ځان په هېنداره کې وکوت او بیا یې وویل:

رینتیا وايي! خلك په خوشحاليو کې تازه شي، خو ما پکې ږیره او وینستان خړ کرل، اوس باید ژر ځان کور ته ورسوؤ، چې رنگ یې کړم.

ملکه د عبدالجبار په دې خبره اندېښمنه شوه، ځکه یو خو وډاره شوه چې داسې نه وي د عبدالجبار ږیره او وینستان سپین وي او دی یې رنگوي او بله دا چې نوره له صفيې، خديجې، سليم او قدرت نه هم شرمېده او دې احساس دا هم حیرانه کړې وه، ځکه که چېرې دې هغه وخت چې په امریکا کې وه واده کړی وای، نور د شرم پرځای به یې ویاړ کاوه، خو نن په واده باندې شرمېږي په داسې حال کې چې واده د نړۍ په نږدې ټولو خلکو کې یو منل شوی دود ده په ټوکو کې یې دا خبرې له عبدالجبار سره شریکې کړې، چې هغه یې په ځواب کې وویل:

تشویش مه کوه! زه تر هغه څه چې بنکارم ډېر کوچنی یم او پاتې شوه د شرم خبره نو باید ووايم...

د عبدالجبار تر دې خبرو وروسته ايله ملکې آرامه ساه واخیسته، خو حیا اجازه نه ورکوله چې آن کورته تر رسېدو پورې څه ووايي او چې څنگه کور ته دننه ولاړ، نو صفيې د دې په لیدو له ډېرې خوشحالي نه چیغه پورته کړه او ملکه یې په غېږ کې کلکه ونيوله او بیا یې ترې وپوښتل:

خوړې څه خبره وه، چېرته یې بوتلې او څه یې درسره وکړل؟

ملکي په موسکا ورته وويل:

يو ځل خو مې کوتې ته دننه کړه سترې شوې يم.

د صفيې هم پام شو، چې ملکه يې په دروازه کې درولې ده، ځکه خو يې د ورننوتو اجازه ورکړه چې څنگه ملکه ورننوته، نو صفيه په چای پسې ولاړه، کله چې يې چای راوړ، نو ويې ليدل ملکه خوب وړې ده، لومړی خو يې د هغې د راپاخولو فکر او سوچ په سر کې گرځېده، خو وروسته يې زړه پرې ونه شو، ځکه خو بېرته ولاړه او يوه ډېره نرۍ کمپله يې راوړه او په ملکي يې خوره کړه تر څو ښه دروند خوب وکړي، آن يې لمانځه ته راوېښه نه کړه، وروسته له دې چې مازديگر له خوبه را پاڅېده او خپل اودس او لمونځ يې وکړ، د دې د پوښتنو په ځواب کې يې وويل: هغه څه وشول چې ماغوبنتل، ملا صاحب محمد عمر مجاهد زمونږ نکاح راوترله.

د دې خبرې په اورېدو د صفيې سترگې له حيرانتيا نه غټې غټې وربرېښېدې او په حيرانتيا يې وپوښتل: ته يې د وژلو لپاره نه وې وړې؟

ملکه د صفيې په دې خبره حيرانه شوه او ويې پوښتل: ته خپل دولت ته په څومره بد نظر گوري؟

صفيې وويل:

خو بي بي سي وايي چې طالبان بهرنيان وژني.

ملکي په خدا وويل:

گوره صفیې خوری! بي بي سي (BBC) هغه څه وايي چې د انگلستان استخبارات يې په خلکو اورېدل غواړي، خبره يې ملا صاحب محمد عمر مجاهد ماته لورې ويل.

د ملکې دا خبره صفیې دروغ وگڼله، ځکه خويې وويل: څه؟ فکر کوم هغه به علم غيب لري چې په دې خبر شو چې تا غوښتل هغه ستا نکاح وتړي.

ملکه حیرانه شوه او ويې ويل: نه پوهېږم چې علم غيب لا څه شی ده، خو په دې پوهېږم چې په نړۍ کې داسې بل مشر نه شته.

صفیې په حیرانتیا وپوښتل: ولې ستاسو مشران ښه خلک نه دي، چې ستاسو وطن يې داسې ښکلی جوړ کړی ده؟

ملکې د صفیې دې خبرې ته وخنډل او همداسې په خدا يې وويل: نه زموږ هیواد د هغه ځای اوسېدونکو جوړ کړی ده، زموږ مشرانو یوازې ځان ته پیسې وگټلې او اوس خپله هغو پیسو باندې مزې کوي او خلک يې د هغو پیسو په بدل کې غلامان کړي او که چېرته کوم وخت د هغوی باداري په خطر کې ولوېږي، نو بیا ځان کاندید کړي اولس مشر شي، خپله باداري نوره پراخه کړي او شته خطرونه د خپلې بادارۍ ساتلو لپاره له منځه یوسي او بیا بل همداسې.

د ملګې په دې خبرو باندې صفیه بېخي حیرانه شوه، په حیرانتیا یې وویل:

یعنې ستاسو په هیواد کې یوازې پیسې لرونکي خلک کولای شي، چې ریس جمهور شي.

ملګې د هو په معنا سر وښور او بیا د آمریکا په اړه سوچ کې لاړه، هغه هیواد چې نورو هیوادو ته ډیموکراسي غواړي، خو خپله ډیموکراسي یې بیا د جمهوري غوښتونکو او ډیموکراتانو له ګوندونو نه تېرېږي، هغه هیواد چې له نورو هیوادونو نه د بشر حقونو مراعتول غواړي، خو خپله نه بشر پېژني او نه هم د هغوی حقونه، ترهګري خپله کوي، خو نومونه په خپلو مخالفینو ږدي. تر ډېره یې همداسې سوچونه کول، خو چې څنگه خدیجه راغله نو صفیه پرې غږ کړ:

ملګې وربندارې! څه سوچ کې لاړې چې مونږ وینې هم نه؟

د صفیه له دې خبرې سره ملګې او خدیجې دواړو ټکان وخوړ، ملکه له خوبه ووته، خو خدیجه د وربندار کلمې ته حیرانه شوه. ځکه څوک چې د ملګې وربندار شي هرو مرو د دې اینګور کېږي، ځکه ډېره حیرانه شوه او همداسې په حیرانتیا کې یې وپوښتل:

تا ملګې ته وربندار وویل؟

صفیه ته بیا د ټوکې موقع په لاس ورغله، ځکه خو یې په ټوکه وویل:

مورې! بېګاه یې له سلیم سره نکاح تړلې ده، ته خبره نه یې؟

سليم نوى زلمى وؤ، خو له خبرې نه تقريباً د ۲۲ يا ۲۳ کلونو وؤ، دا چې په اصل کې سليم د ۱۶ کلونو وؤ، نو په وراخطايي يې له صفيې نه وپوښتل:

څه له سليم سره يې نکاح شوې، آغه خو لا تر اوسه پورې کوچنى هلك ده؟

صفيې غوښتل چې له خپلې مور خديجې سره ټوکې ته دوام ورکړي، خو بله خوا ملکې غوښتل چې خوانبې ته هرڅه ووايي خو نوره ونه ځورېږي خو نه پوهېده چې داسې څه ماده يې په وجود کې پيدا شوه، چې دا يې دې کار ته نه پرېښوده چې د خپلې نکاح په اړه خوانبې ته څه ووايي ځکه خو يې يوازې دومره وويل چې:

نه زما او سليم نکاح نه ده شوې.

د ملکې تر دې جملې وروسته صفيې ته هم نور د ټوکې لپاره څه نه وؤ پاتې ځکه خو يې هغه څه چې ريښتيا وؤ وويل، چې په دې خبرو خديجه هم ډېره خوشحاله وه، صفيې چې د مور خوشحالي وليده نو دې ته هم ورپه زړه شول چې دا هم خوشحاله له ده، ځکه خو يې خديجې ته وويل:

مورې نکاح خو يې وشوه، هغه هم بې له دې چې موږ پکې واوسو، سليم ولېږه چې لږ کيک، کلچې، شيدې او گلان راوړي، چې همسايه گانو ته محفل جوړ کړو و بل کوټه ورته په گلانو ولږو.

د خديجې هم دا خبره خوښه شوه، خو ستونزه پکې دا وه، چې اوس ماښام وؤ، يوه خبره خو دا وه چې گل فروشيانې بندې وي او که خلاصې وي نه وه معلومه، بله خبره دا وه چې اوس نو شپه وه، مېلمانې يې څنگه

را دعوت کړي وای، بیایې سوچ وکړ، چې اوس به عبدالجبار او ملکې ته د واده شپه جوړه کړو، مېلمانه به د سهار چای ختم ته را دعوت کړو، ځکه خو یې هم سلیم په گلانو پسې ولېږه.

کله چې سلیم په گلانو پسې ته نو ملکه ډېره خوشحاله شوه او دا سوچ یې وکړ چې دا به خپله کوټه پخپله سینگاروي او دا چې نن به د افغان ناوې گانو په شان په گلونو سینگار شوې کوټې ته ناوې ځي، دا په همدې سوچونو کې وه چې صفیې د دې په ځورولو باندې شروع وکړه او ښه یې وځوروله، تر څو سلیم بېرته راورسېده او کله چې سلیم راورسېده او گلونه یې صفیې ته وسپارل نو، ملکې غوښتل لکه څنګه یې چې سوچ کړی وؤ، هغسې به د گلونو په سینگارولو کې له صفیې سره مرسته کوي او گلان به په خپله خوښه سینگاروي، خو یو ځل بیا په دې کې هغه ماده را ژوندۍ شوه چې هر ځل به یې په دې کې د ځینو کارونو نه منع کوله، که څه هم صفیې په وار وار ورته ټینګار وکړ چې باید دا هم ورشي او د گلانو په سینگار کې نظر ورکړي، خو دې ونه منله او هېڅ هغې کوټې ته ورنه غله.

صفیه، خدیجه او سلیم اخته شول او د عبدالجبار کوټه یې په گلانو باندې سینگار کړه، خو ملکه هېڅ له خپله ځایه ونه ښورېده کله چې عبدالجبار او ښاغلی قدرت راغی نو صفیې او خدیجې عبدالجبار ته مبارکي ورکړه، چې په دې کې ښاغلی قدرت هم حیرانه شو، خو مخکې تر دې چې پوښتنه وکړي، صفیې هرڅه ورته وویل، ځکه خو ده هم عبدالجبار په غېږ کې ټینګ کړ او مبارکي یې ورکړه.

ټول ناست ول او کرار کرار شپه هم ناوخته کېده، تر او اوسه یې عبدالجبار او ملکې ته ډېر ویلي ول چې خپلې کوتې ته ولاړ شی، خو هغوی شرمېدل، آن عبدالجبار دا جرأت نه شو کولای بلکه خو لاشه کوي، ځکه خو ښاغلي قدرت عبدالجبار په یوه بهانه بوته او صفیې ملکه او دواړه یې د هغوی کوتې ته په نوبت ننه اېستل.

کوتې ته خو نورو را دننه کړل، خو اوس به دا جرأت څوک وکړي چې خبرې وکړي، ملکې د خپلې خواښې خدیجې د واده کالي اغوستي ول او د هغې شال یې په سر کړی وؤ، خو عبدالجبار کله دا جرأت لاره چې د هغې له سره شال لرې کړي او ملکې ته هم خدیجې او صفیې دا ویلي ول چې باید په تمه شي چې خاوند یې شال د هغې له سره لرې کړي. ډېر وخت داسې تېر شو چې یو بل ته یې د سترگو له کونجو کتل، بیا عبدالجبار له یوه درواغجن توخي وروسته وویل:

ملکې لمونځ دې کړی.

ملکه دې ته حیرانه وه، چې څنگه ځواب ورکړی، ځکه دا جرأت یې نه شو کولی تر څه ځنډ وروسته یې په ډېر ټیټ غږ وویل:

هو!

بیا عبدالجبار وویل:

شال دې راکړه چې زه هم لمونځ پې کوم.

ملکې شال ورکړ، خو کله چې عبدالجبار په لمانځه ودرېده، دا پاڅېده د عبدالجبار څادر یې پر سر او ځان را خور کړ او په عبدالجبار

پسې يې اقتدا وکړه، خو په لمانځه کې يې پام شو چې نه عبدالجبار دې ته وييلې دي او نه دې دا سوچ کړې وؤ، نو بيا څنگه دې داسې کار وکړ.

بلاخره لمونځ پای ته ورسېده، دا هغه دوه رکعتې شکرانه لمونځ وؤ، چې بايد يې نوې واده شوې جوړه د واده په اوله شپه ادا کړي ځکه چې له گناهونو خلاص شوي او د دواړو ايمان له نکاح سره پوره کېږي، تر لمانځه وروسته عبدالجبار د ملکې شال بېرته ملکې ته ورکړ او ورته ويې ويل:

لاره شه بېرته همداسې په تخت کېنه لکه څنگه چې تر لمانځه مخکې ناسته وې.

ملکه هم بېرته پاڅېده او هغسې کېناسته، بيا عبدالجبار ورغی او لومړی يې يو څه نصيحتونه ورته وکړل او وروسته يې خپل او هغې عادتونه سره تېر کړل او بيا يې د هغې له مخ نه شال لرې کړ، چې له دې سره يې يوه ډېره ښکلې او زړه راښکونکې څېره وليده، داسې چې يې په ليدو يې نږدې ضُعف کړی وؤ.

شپې او ورځې تېرېدې او د آمريکا اخطارونه ورځ په ورځ ډېرېدل، هغوی اسامه بن لادن غوښته، خو ملا صاحب محمد عمر آخوند کله دا خبره منله، د مشرانو له ډېر ټينگار وروسته ملا صاحب يوازې دې تا حاضر شو چې اسامه بن لادن به يو درېم اسلامي هيواد ته سپارل کېږي او هغه هيواد به يې محاکمه کوي، خو آمريکايانو خپل بېساری پوځي ځواک، زر او زور ته په کتو دا کار نه مانه، هغوی د کبر او غرور هغه حد

ته رسېدلي وؤ، چې ترې رابښکته کېدل ناشوني وؤ، ځکه خو مذاکراتو گټه ونه کړله.

آمریکا او غرب خو کفري هیوادونه وؤ، پاکستان او سعودي عربستان بیا چې ځان ته اسلامي هیوادونه هم وایي، د غرب پر خوا روان وؤ. د پاکستان یو شمېر مشران ملا صاحب ته ورغلل او ورته ویې ویل: تاسو اسامه له افغانستان څخه وباسئ او د ډیورنډ کرښه رسمي سرحد اعلان کړئ، بیا به مونږ امریکا له بریده را وگرځوؤ.

ملا صاحب په ډېره حوصله ورته وویل:

ډوډۍ بس که او پورته سه! زه به اسامه ته ونه وایم چې له دې ځایه پورته سه او هلته کېنه او نه به چاته اجازه ورکړم او پاتې سوه د ډیورنډ خبره، نو باید ووايم چې زه یو ملا یم او دا د ملایانو کار نه ده ورسه او د خارجه وزیر سره په دې موضوع باندې وغږېږه.

کله چې دا چارواکي لاړل او خارجه وزیر ته یې دا خبره یاده کړه، نو تر لږ څنډه او سوچ وروسته هغه ورته وویل:

ټول افغانستان دې له تا څار وي، ټول افغانستان دې پاکستان شي، خو د پاکستان واکمني دې افغانانو ته د تل لپاره ورکړل شي.

پاکستاني چارواکي وویل:

داسې کله امکان لري؟ پاکستان د پاکستانیانو خاوره ده.

وزیر صاحب په موسکا وویل:

موږه پاکستان د افغانستان خاوره گڼو او ته ډیورنډ سرحد اعلانول غواړې، زموږ سرحد د کشمیر پای ده او چې زر او زور لرئ ویې ډنگوئ

چې څنگه يې ډنگولی شئ، خو چې موږ ته زور په لاس راغی بيا به مو وپېژنئ چې د احمد شاه ابدالي سکني يو او که نه.

چې له دې سره زموږ اړیکې له پاکستان سره کرار کرار په خرابېدو شوي او سعودي عربستان وگورئ. د سعودي عربستان د استخباراتو مشر ترکي الفیصل له يوه قفس سره کندهار ته لاړه او د ملا صاحب نه يې د اسامه بن لادن تسليمول وغوښتل، چې هغه وخت ملا صاحب له قفس نه هم نه وو خبر شوی وو، نو ترکي الفیصل يې هم وزير خارجه ته ورلېږلی وو، ترکي الفیصل ورته ويلي وو:

تاسې بايد اسامه بن لادن مونږ ته وسپارئ، ځکه موږ د اسلام مشران يو او کعبه او روضه ساتو.

وزير صاحب ورته په ډېره نرمه دغه سخته خبره کړې وه:

دا به په راتلونکي کې معلومه شي چې څوک د اسلام مشران دي او تاسې کعبه او روضه نه ساتئ، بلکې دا کعبه او روضه ده چې تاسو ساتي، کله بيا به تاسې ليدلي وای، چې افغانان څوک دي او ملا صاحب له احمد شاه ابدالي سره څه اړیکه لري. رذیلانو د يوه مؤمن ورور لپاره د سپيو قفس راوړی؟

چې تر دې وروسته بيا له سعودي عربستان سره هم زموږ اړیکې خرابې شوې.

يوه ورځ اسامه په خوست کې يوه غونډه لرله، چې هغه ځای آمريکا په کروز توغندیو وويشت، خو په هغو توغندیو کې ډېر يې هسې خنثا شول او چاودنه يې ونه کړه، چې له دې خبرې نه چين خبر شو او چين زموږ

مشرانو ته دا وعده ورکړه، چې دوی به دا توغندي کاپي کړي او بیا به یې افغانستان ته هم ورکړي، خو آی اس آی له دې خبرې نه خبر شو او دا خبره یې رسنیزه کړه او له دې سره چین وډار شو او دا کار پاتې شو. چې دا د پاکستان لومړنۍ دښمني وه.

ورځې او شپې تېرېدې، خو د ملکې او عبدالجبار مینه ورځ په ورځ ډېرېده، ملکې خاص د عبدالجبار لپاره د حلوا پخول زده کړل او هغه هم له صفیې او خدیجې نه نه بلکې داسې یوې ښځې نه چې څوک به له ډار نه ورسره کېناستل نه، خو ملکې له هغې نه د حلوا پخول زده کړل، کرار کرار د صفیې واده هم رانږدې شو، د هغې خسرګنۍ له ښاغلي قدرت نه واده غوښته، ځکه خو ښاغلي قدرت خپل ورور سمیع الله له پېښور نه راوغوښته، چې له هغه سره د ښاغلي قدرت د ورورګورنۍ او مور هم راغله، د ښاغلي قدرت مور صفیه ډېره کوچنۍ لیدلې وه او ملکه خو یې بېخي لیدلې نه وه، ځکه چې کله د ښاغلي قدرت کره راغله د صفیې او ملکې تر منځ یې یوازې د سترګو او پوستکۍ د رنگ له امله توپیر وکړای شو، هغه داسې چې ملکه د شنو سترګو او سپین پوستکي خاونده وه، خو صفیې بیا تورې سترګې او لږ څه غنم رنگه پوستکۍ لاره، د تره ښځې یې چې ولیده، نو ډېر په ګیله منه لهجه یې خدیجې ته وویل:

خوړې چې دومره ښایسته لور دې لرله، نو ماته خو به دې ویلي وؤ، چې په خپلو کې واده شوې وای.

خديجې ورته وويل:

آی خورې! څه بڼه به مې درته ويل چې راشه زما لور وکه ډېره بڼايسته ده.

صابرې وويل:

وی خورې! خو په کومه بهانه به دې راغونښتې وم، وی رښتیا دا بله جیلکی څوک ده؟

خديجې وويل:

څه بهانه به مې کړې وه خورې؟ او دا خو مې اینګور ده.

صابره:

وی خورې! خو د دې واده ته به دې راغونښتې وم.

خديجه:

څه ووايم خورې؟ د دې واده دومره په وارخطايي کې وشو، چې د کابل دوستان هم خبر نه شول.

صابره:

وی خورې داته څه وايې! دا د کوم څي ده؟ فکر کوم چې ځای به وي.

خديجې په شرمېدونکې لهجه وويل:

نه خورې دا د آمريکا ده.

د خديجې په دې خبرې ټولې نجونې او ښځې حېرانه شوې د خديجې

خوانښې وويل:

دا ته څه وايې، تا يوه انگرېزه کاپيره خپل زوی ته کړې ده؟

خديجې په ډېره نرمه لهجه وويل:
نه ادي انگرېزه ده، خو مسلماننه ده او نکاح يې ملاصاحب ترلې ده.

د خديجې خوانښې په غوصه وويل:
نو دا لاکوم دوؤس ملا وؤ، چې زما د لمسي نکاح يې له يوې
انگرېزې سره ترلې ده؟

ملکې غوښتل خبره يې ځواب کړي، خو هغه ماده بيا را ژوندۍ شوه،
دې يوه شپه د دې مادې په اړه له عبدالجبار نه پوښتلي ول، چې
عبدالجبار يې په ځواب کې ويلي ول:
په مسلمانو نجونو کې د حيا په نوم ماده وي او په هلکانو کې د
غيرت په نوم، څومره چې دا ماده په مسلمان کې کمېږي ايمان يې هم
کمېږي.

ملکه په همدې سوچ کې وه چې صفیې وويل:
بي بي جان! د دوی نکاح ملا صاحب محمد عمر مجاهد اخوند حفظه
الله ترلې ده.

د صفیې ملا صاحب نه خوښېده او هر وخت به يې هغه د ملا عمر او
آن کله کله به يې ملا چغورته ويل، خو ملکه پوهه نه شوه چې دا ځل
يې د ملکې د دفاع لپاره ولې صفتونه په ملا صاحب پورې وتړل، خو د
دې دا خبره لامل شوه چې د ټولو خولې بندې شي. خولې خو بندې شوې،
خو د ټولو په زړه کې ملکې ته يو ډول کرکه پيدا شوې وه، چې دې کار
نه يوازې ملکه ځوروله بلکې صفیه او خديجه يې هم ځورولې او کرار
کرار دا خبره سړيو ته هم ورسېده، چې سړيو به نو عبدالجبار په کرار نه

پرېښوده، چا به ويل هسې چټي يې په ملايانو ملا نوم ايښی ده، بايد
بلا يې ورته ويلی، چا به ويل امر بالمعروف و نهی عن المنکر ايله په
موږ پسې وگرځي ملايانو ته هېڅ هم نه وايي او چا به ويل ملايان هم څه
بلا خلک دی نورو ته مسئلې کوي او خپله پرې حملې.

تر څو چې صفیه واده کېده د هغې په کورنۍ باندې د هغې نیا او د
هغې د تره کورنۍ نړۍ اور گرځولې وه، آن کله چې صفیه واده شوه او په
تخت کې کېناسته غمجنه ښکارېده، ځکه خو چې څنگه حبیبی راغی نو
د دې خفګان او سوچ په لیدو یې په ټوکه وویل:
آه ګرانې! واده مو کړی څه جنازه خو مو نه ده کړې.

خو صفیه په داسې یوه سوچ کې وه، چې د حبیبی غږ یې هېڅ وانه
ورېده، ځکه خو حبیبی بیا پوښتنه وکړه:
څنگه چل ده په واده رضا نه وې که څنگه؟

دا ځل صفیې خبره واورېده او له خبرې سره یې دې ته پام شو چې
ځاوند یې کوټې ته راغی، د هغه په خبره یې لنډ سوچ وکړ او بیا یې
وویل:

نه د اکا زو ته څه وايې؟

حبیبی:

نو بیا دې دا ټنډه ولې داسې تروشه ده؟

صفیې په ډېر ټیټ غږ ټوله کیسه له سره تر پایه ورته تېره کړه، کله چې
حبیبی کیسه واورېده، نو ویې ویل:

نو مېرمن جايست ستا وربندار شوه، كه ريښتيا درته ووايم نو ورور دې
ډېر چالاكه ده، ځكه د سي آي اي جاسوسه يې لاندې كړه.

د لاندې كلمې سره صفيې لږ تروه ور وكتل، ځكه خو حبيب هم په ټوكه
ورته وويل:

كه جبار دې ورور نه وای او يا ملكه د بل چا بنځه وای، نو پوهه شه
چې ورسره بدلولي مې.

دا خبره نه وه سم غم وه، سمدلاسه صفيه مروړه شوه، چې حبيبي هرڅه
وكړل، دا پخلا نه شوه، آن هغومره مروړه چې حبيبي وويل:
سړی بد كوي چې له خپلې مېرمنې سره ټوكه كوي، خوږې! زه دې يو
تار وينسته په ټولو ملكو هم نه وركوم، ته لا دا يوه ښيې.

نه پوهېږم چې بنځو سره دا د اوښكو سپلاب له كومه ملگري شوی او
عجبه دا ده چې ډېر كله دا سپلاب د خفگان پر وخت د هغوی پر مخ نه
راځي، خو د خوشحالي پر وخت حتماً راځي، همدا لامل وو چې د
صفيې په تورو سترگو كې د اوښكو سپلاب وخوټېده او لارې يې وكړې،
همداسې په اښلنو سترگو يې وويل:
زه هم مروړه نه وم ټوكې مې كولې.

حبيبي ترڅه موسكا وكړه او بيا يې وويل:
زه خوږې په خدای كه دې ټوكې كولې.

وبخنسئ نو تر دې وروسته خبرې او كارونه د ښځې او خاوند تر منځ
راز ده. هسې زه هم نه يم خبر چې څه به يې كړي وي، نو وبخنسئ چې نه
يې وايم.

کله چې صفیه واده شوه، نو د بڼاغلې قدرت د ورور کورنۍ هم لږه او یوازې د بڼاغلې قدرت مور پاتې شوه، تر دې وروسته د بڼاغلې قدرت د مور عایشې او ملکې اړیکې کرار کرار په ښه کېدو شوې، هر ورځ به دوی یو بل ته نږدې کېدې، لږ لږ به یې خبرې سره کولې تر دې چې نورې سره ملګرې شوې، درېواړه به سره ناستې وې یعنې اینګور، خوانبې او د خوانبې خوانبې، د ډوډۍ تیارولو پر مهال به اینګور او خوانبې دواړه پخلنځي ته ولاړې ځکه د خوړو پخول لاد ملکې نه ول زده، یوه ورځ عایشې انا پوښتنه ترې وکړه:

ولې په آمریکا کې ښځې خواړه نه پخوي؟

ملکې وویل:

پخوي یې خو ډېر کم، ځکه اکثره له بازار نه سپک او تېز خواړه اخلي.

عایشې انا په خیرانتیا وپوښتل:

لکه د خنډیر غوښه؟

ملکې یوه موسکا وکړه او بیا یې وویل:

سمه ده چې آمریکایان او اروپایان د خوګ غوښه خوري، خو ډېره یې نه خوري، بلکې ډېر همبرګر، پیزا، هات ډاګ او داسې نور شيان خوري.

دوی دا خبرې کولې چې عبدالجبار راغی او درېواړو ته یې وویل:

زه ملا صاحب کندهار ته غوښتی یم، راغلم چې تاسونه خدای په امانې واخلم.

بس د دې خبرې په اورېدو ملکه بیا په ژړا شوه، گرځه عبدالجبار، عايشې انا او خديجې ډېر هڅه وکړه چې حال يې وربدل کړي، خود ملکې اوبنکې نه ودرېدې، په پای کې عايشه انا او خديجه ترور هم ورسره په ژړا شوې، چې دې کار عبدالجبار د غرمې ډوډۍ ته وځنډاوه، پينځه واړو ډوډۍ وخوړه او بيا عبدالجبار اخوند رخصت واخيسته او د کندهار پر لور روان شو.

تر کمپنۍ پورې ډېر گړندی لاړ، هلته يې په يو جومات کې لمونځ وکړ او بيا بېرته په موټر کې کېناست، لرې نه يې يو بوډا ته پام و چې له خپلې کورنۍ سره د سړک تر غاړې ولاړ وو، هر موټر به ورته ودرېده، خو بې له دې چې پورته يې کړي بېرته به يې حرکت وکړ. عبدالجبار چې ورنږدې شو، موټر يې ورته ودراره او د پورته کېدو اشاره يې ورته وکړه، چې پورته شئ، چې ټول پورته شول او ده حرکت وکړ، نو عبدالجبار پوښتنه ترې وکړه:

اکا! چېرته ځئ او څه کیسه ده چې موټر ته پورته نه شوی.

اکا خپلې راغلې اوبنکې پاکې کړې او بيا يې په خواشينۍ غږ عبدالجبار ته وويل:

ارزگان ته روان یم، زوی مې طالبانو ونيوه د غلا په تور، قسم په خدای چې بې گناه ده، ما ډېر عذرونه او زاری ورته وکړې، خو ويې نه منله، بيا هغه طالب چې زما زوی يې نيولی وو وويل:

که سل لکه روپۍ راکړې زوی دې خوشې کوم.

پيسې يې هم رانه واخيستې او سبا به مې د زوی لاس هم پرې کېږي،
اوس راسره د موټر کرایه نه وه چا پورته کولم نه.

عبدالجبار:

زوی دې چېرته او چا ونيوه؟

اکا وویل:

ابله ورځ یې په ده افغانانو کې ونيوه، هغه طالب احمد رازي نومېده.
عبدالجبار په لاره کې یوه طالب ته موټر ودراره او بیا یې یو لیک
ولیکه او هغه ته یې ورکړ او ویې ویل:
ځوانه په قومندان به دې زما یعنې عبدالجبار عمري سلام ووايي او
بیا به دا لیک د استخباراتو مرکز ته ورکړي، نور نو د خدای په امان.
زما په آند دې هلك ته ځوان ویل هم په کار نه وو، ځکه لرگي پرې ډېره
نبېگنه لرله او له رنگ نه هم تګ تور وو، خو ځوان پوره اطمینان ورکړ.
ځکه خو عبدالجبار هم رخصت ترې واخيسته او حرکت یې وکړ.

یو وخت په لاره کې یوه هوټل ته هم ورتاو شو، خپله یې لوبیا وخوړه
خو په اکا او د هغه په کورنۍ باندې یې کړایي وخوړه او بیا یې اکا هم
په ارزگان کې د هغه کور ته ورساوه. که څه هم اکا ډېر شله شو، خو
عبدالجبار ترېنه رخصت واخيسته او د کندهار پر لوري یې حرکت وکړ،
تر کندهار پورې یې دا ترانه اورېده:

طالبان دې واړه شهیدان کړل

و د دوزخ لابقه گرمو لمبو ته به ورځي

چې څنگه به خلاصه شوه. بيا به يې له سره کړه او ورته غوږ به شو، بڼه وؤ چې هغه وخت بسمل نه وؤ ورسره او يا به هغه شاعر نه وؤ، هسې په هغه وخت کې خو ما د سجاد ترانه د هغه وخت له طالبانو سره نه وه اورېدلې، نه پوهېږم چې نه به وه او که ما نه ده اورېدلې.

چې کله عبدالجبار کندهار ته ورسېده او د استخباراتو مرکز ته لاړ، نو ويې ليدل چې څوک نه شته، بې له کارکوونکو چې پوښتنه يې وکړه، نو يوه تن ورته وويل:

سبا ته غونډه ده، مشران ټول هلته راغونډتل شوي دي.

عبدالجبار بې له دې چې څه ووايي د استخباراتو له مرکز نه راووت. لومړی خو يې زړه وؤ چې د استخباراتو مېلمستون ته ورشي، خو وروسته يې زړه ونه شو او لاړه په يوه هوټل کې يې شپه تېره کړه، سهار جمعه ولاړه وه، چې عبدالجبار را پاڅېده، ويې ليدل چې په هوټل کې هيڅوک هم نه شته لاړه په جومات کې يې اودس او لمونځ وکړ او بيا راغی او د سهار چای يې په هوټل کې وڅښه.

تر چای وروسته يې دباندې د وتلو نيت وکړ، خو مخکې تر دې چې راووځي، يوه کس يې پر اوږه لاس کېښود چې عبدالجبار مخ ورواړاوه، نو ويې ليدل چې د استخباراتو مشر ده، مخکې تر دې چې څه ووايي د استخباراتو مشر ورته وويل:

اسلام عليكم ورحمته الله وبركاته! څنگه چل ده وروره ولې خپل مېلمستون ته لاړې نه چې دلته راغلې؟

عبدالجبار ورته په ټوکه وويل:

فکر مې نه کاوه چې ته به خبر شي.

د استخباراتو مشر وويل:

درځه چې دباندې ووځو او دا راته ووايه چې په ارزگان کې دې څه کول؟

عبدالجبار په موسکا وويل:

له هغې خبرې نه به هم خبر يې کنه مشره؟

د استخباراتو مشر وويل:

نه يارو کابل او شا او خوا مې تاسو ته پريښي دي، ما يوازې لوی کندهار تر نظر لاندې نيولی ده.

عبدالجبار تر لږ څه ځنډ وروسته وويل:

څه خبرې او کيسې دي، چې موږ مو راوغوښتلو؟

د استخباراتو مشر په موسکا وويل:

ناظر راغلی ده او له ځان سره يې د ارسلان خاورين مړی هم راوړی وؤ.

عبدالجبار په حيرانتيا وپوښتل:

ما د ناظر په اړه له مشر سره خبره کړې وه، خو هغه ويل اوس يې وخت نه ده، خو اوس چې خبرېږم هغه له ما نه مشر ته ډېر نږدې ده.

د استخباراتو مشر وويل:

ځکه د هغه ملگرتيا له مشر سره تر موږ پخوانۍ وه.

عبدالجبار په موسکا وويل:

نو بيا خو حکمتيار پرې ملامت نه وؤ، چې د استخباراتو مشري يې ورکړې وه.

د استخباراتو مشر وويل:

د ارزگان په اړه دې ونه ويل، په ارزگان کې څه خبره وه؟

عبدالجبار وويل:

نو ته نه درېږې. هغه سپين ږيري ويل چې د هغه زوی موږ بې گناه نيولی او د احمد رازي په نامه کوم کس پيسې ترې اخيستي دي. اوس پيسې نه لري چې کلي ته لاړ شي، ځکه خو مې ورساوه.

د استخباراتو مشر وويل:

څه چل ده په بنار کې گرځې او سودا کوي که نه؟

عبدالجبار په ټوکه وويل:

نوزه به څه واخلم چې هغه په کابل کې پيدا کېږي نه؟

د استخباراتو مشر وويل:

ولې گرانه وربندارې ته کندهاري صابون يوسه او يا د خپلو تودو شپو لپاره کمپلې.

د عبدالجبار هم دا خبره خوښه شوه، ځکه خو لومړی وېش بازار ته لاړه خو ښکلي او قېمتي کمپلې يې واخيستي او بيا د صابون شرکت ته لاړ او د خديجې، عايشې، صفیې او ملکې لپاره يې يې صابونونه وپېرل.

تر مابنماه په بازار وگرځېدل او بيا د استخباراتو مرکز ته لاړل، هخوا په کابل کې صفیه د خپل پلار کورته راغلې وه او بيا يې هلته يوه نجلی.

ولیده چې د دې ملکې او عایشې خوبه شوه او درېواړو ټینگار کاوه چې سلیم ته یې وکړي، خو خدیجې سلیم کوچنی باله او د هغه واده یې لالري باله. د شپې چې کله بناغلی قدرت کور ته راغی او له کیسې نه خبر شو، نو هغه دا غوره وگڼله چې عبدالجبار ته هم په تمه شي ترڅو هغه د دې نجلی د کورنۍ په اړه معلومات راټول کړي او بل هغه په هر کار کې مشوره یوه بڼه کار ګاڼه.

په کندهار کې هم غونډه پیل شوه، ناظر لومړی خبرې پیل کړې او ویې ویل:

اسلام علیکم ورحمته الله وبرکاته!

نن هغه ورځ ده چې موږ نور د فلسطین له مسئلې نه په بشپړ ډول ووتلو، تر دې وروسته به هغه خلك جګړه ونه شي کړای چې د فلسطین جهاد ته یې د عربو او اسرائیلو جنګ ویل.

موږ خو د ارسلان خاورین له امله له دې جګړې نه شاته شولو، خو تر موږ وروسته بل داسې نر نه شته چې د اسرائیلو خلاف جهاد وکړي.

نور له فلسطینیانو نه هم دا هیله مه لرئ چې د اسرائیلو پر وړاندې به جهاد وکړي، ځکه د هغوی جهاد د تیږو او ټایرونو د سوزېدو تر سرحده پورې ده او تر دې نه اوږي او اوس اسرائیل له کوډو نه هم په جګړه کې کار اخلي، د ارسلان خاورین تر وژل کېدو پورې یې دا کار نه کاوه خو اوس یې دا کار هم شروع کړ.

تر ناظر وروسته د استخباراتو مشر پورته شو او خپلې خبرې یې داسې پیل کړې:

اسلام عليکم ورحمته الله و برکاته!

ټول سترې مه شئ وروڼو په دې هم پوه شئ چې آمريکا له نورو هيوادونو سره غږېږي تر څو نړۍ زمونږ پر وړاندې ودروي او آمريکا په دې هم توانېدلې ده چې ډېر هيوادونه زمونږ پر وړاندې خپلې همکارۍ ته چمتو کړي. آن پاکستان چې خلك يې زمونږ يوازېنۍ ملاتړ او بادار گڼي له آمريکا سره همکارۍ ته چمتو ده.

تاسو به فکر کوئ چې آمريکا اسامه غواړي، خو داسې نه ده، اسامه هسې يوه پلمه ده، اصلي هدف يې استعمار ده، نو ټول بايد بيدار اوسو، ځکه حامد کرزي په لوی کندهار کې، دوستم، رباني او نورو يې په شمال او غرب کې او ځينو يې په شرق کې فعاليت شروع کړی او موږ مکلف يو چې مخه يې ونيسو.

د استخباراتو مشر تر خبرو وروسته ټولو يو بل ته وکتل او بيا يې توکل پر خدای وويل. تر هغه وروسته ملا صاحب خپلې خبرې پيل کړې او ويې ويل:

بسم الله الرحمن الرحيم!

محترمو وروڼو!

دا چې هر څه تاسې په خپلو سترگو گورئ او په خپلو غوږونو يې اورئ، نو ضرور يې نه گڼم چې تاسو ته ووايم څه شوي؟ څه روان دي؟ او څه به کېږي؟ خو پورې به په دې غږېږم چې څه کوو او څه کول ضرور دي.

تاسو پوهېږئ چې آمريکا اسامه غواړي، خو اسلام وايي مسلمان د مسلمان ورور ده نه ظلم پرې کوي او نه يې تسليموي او بله خبره دا چې موږ پښتانه افغانان يو او زموږ غيرت کله دا اجازه راکوي چې خپل مېلمه د هغه دښمن ته تسليم کړو؟

او بله خبره دا ده چې د شر او فساد ډلو افغانستان داسې وران کړ چې جوړول يې زموږ له وسې وتی کار ده، دا هيواد د آمريکا تر استعمار وروسته جوړېدای شي، بيا زموږ خپل هيواد ده پکې اوسېږو به او جوړو به يې، اوس به له آمريکا سره تر خپلې وسې پورې جگړه کوو.

ملا صاحب خبرې په همدې ځای پای ته ورسولې او بيا تر هغه وروسته څو نورو کسانو هم خبرې وکړې او بيا غونډه پای ته ورسېده. ټول ووتل خو کله چې عبدالجبار غوښتل ووځي، نو د استخباراتو مشر د پاتې کېدو اشاره ورته وکړه، ځکه خو عبدالجبار دې ته اړ شو چې په تمه شي، کله چې ټول ووتل، نو عبدالجبار وليدل چې بې له ده څخه يوازې ملا صاحب په کوټه کې ده، ځکه خو نږدې ورغی او تر څنگ يې کېناسته مخکې تر دې چې څه ووايي ملا صاحب ورته وويل:

عمري! څنگه يې زما له لور سره خوشحاله يې؟

عبدالجبار حيران شو، چې ملا صاحب دی يوازې د شخصي پوښتنو لپاره راغونښتی ده او که څنگه، ځکه خو يې په دې اړه له خبرو کولو ډډه وکړه، خو ملا صاحب وويل:

دا پوښتنه مې ځکه وکړه چې کېدای شي چې هغې پښتو ژبه زده کړې وي او د پښتو کلتور، دود او دستور يې لوستی وي، خو بيا هم له ډېرو

شیان بې خبره ده او په ډېرو شيانو نه پوهېږي، ځکه خو له تا نه هیله لرم چې ډېر نرم ورسره مخته ولاړ شي.

بله دا چې باید نور خپله کورنۍ له کابل نه وباسي ځکه ستا ښځه هېڅ کله هم نه باید بهرنيانو ته په لاس ورشي.

او بله خبره هم دا چې ما ټولو استخباراتو ته امر کړی چې د امارت غړو (طالبانو) په منځ کې ځان او رذیل کسان تصفیه کړي او ته هم باید دا کار وکړي.

عبدالجبار په ټیټ غږ وویل:

سمه ده ملا صاحب زه به ژر تر ژر ستا امر پر ځای کړم.

بیا عبدالجبار لومړی له ملا صاحب نه رخصت واخیسته او بیا د استخباراتو مشر پر لوري ورغی، که هر څو ورته کلک شو، خو عبدالجبار په تګ باندې ټینګار کاوه، ځکه خو هغه هم دې ته مجبور (اړ) شو چې رخصت ورکړي.

عبدالجبار د استخباراتو له مشر نه رخصت واخیست او بیا لاړ چې موټر واخلي او د هغو توکو خواته ورشي چې ده پېرلي دي، خو چې څنگه یې خپله فوربای فور روښانه کړ نو پام یې شو چې ټول توکي په موټر کې دي، چې په دې کې سلیم نومی ځوان را پیدا شو چې په لاس کې یې یو کارتن وو، کارتن یې په موټر کې کېښود او بیا یې په موسکا وویل:

ملا صاحب ویل چې د عبدالجبار ښځې ته مې لور ویلي، ځکه مې دا انار چې پخپلو پیسو اخیستي دي هغې ته لېږل غوښتل عبدالجبار ته یې ورکړه.

د سلیم له دې خبرې سره عبدالجبار موسکا وکړه او بیا یې حرکت وکړ، په لاره کې د ملا صاحب دې کار ته حیران وؤ، چې یوې نجلۍ ته یې لور ویلي او اوس ورته ډالۍ لېږي، داسې به یې په سلگونو نجونو ته لوڼه ویلي وي، نو دی څنگه دې ته وخت پیدا کوي چې هر یوه په یاد وساتي، پوښتنه یې وکړي او ډالۍ ورته ولېږي، سره له دې چې د حکومت او دولت مشري په لاس کې لري. ما سره له دې چې له ملکې سره مینه لرله خو نه مې غوښتل له هغې سره واده وکړم، ځکه نه مې غوښتل په دنده کې مې ستونزه راشي. ناظر خپلې مینې سره واده ونه شو کړای ځکه مینه یې د دې لامل کېدای شوه، چې په دنده کې یې ستونزه پیدا شي. سره له دې چې هغه یوازې د تور پوځ یا حصار لښکر معاون وؤ، نو ملا صاحب څنگه کولای شي چې هم د ټول دولت، هم د خپلې کورنۍ او ډېرو نورو یتیمو ماشومانو پر سر لاس را کاري، د بې پلاره او بې کوره او لوړه نجونو لپاره هم له پلاره کم نه دی.

په همدې سوچونو کې وؤ چې له شانه یو کس هارن پرې وکړ، چې ځان ته یې پام شو، موټر یې له سړکه اوبنتی وؤ او یوې درې ته نږدې وؤ چې ولوېږي، ژر یې ځان او موټر را کابو کړ او بیا یې موټر بېرته را وگرځاوه او راغی له هغه موټر سره ودرېده، له موټر نه رابښکته شو راغی او د موټروان مخ ته یې وکتل هزاره وؤ، په حیرانتیا یې پوښتنه ترېنه وکړه خو په دري ژبه:

ژباړه: وروره څنگه دې راته فکر شو او ولې راپسې راغلې؟

هزاره سړي په موسکا وویل:

دومره تېز او ګړندی روان وې چې زه هم حيران شوم داسې بې ځايه ځي
ته څنگه په دومره ګړنديتوب سړی واوښته، ځکه درېسي راواوښتم او
بيا چې کله مې دلته پر هارن لاس ټينګ درته ونيوه، تر دې مخکې مې
څو ځلې هارن درته وکړ.

عبدالجبار په موسکا وويل:

څه کار کوي چې ته هم په دې توره شپه کې يوازې دلته په موټر کې
ناست يې او آيا طالبان دې نه په عذابوي؟

هزاره ځوان په موسکا وويل:

زه د موټرو تجارت کوم، پخوا به په ليني موټرو کې هرات ته تلم، هلته
به مې موټر اخيست او بيا به مې په ډېر زحمت کابل ته رساوه او هلته
مې خرڅاوه، خو يوه ورځ چا له ملا صاحب سره کېنولم، هغه خط راکړ،
ځکه خو اوس په شخصي موټر کې ځم شپږ موټر په تېرېل کې کابل ته وړم
او چې کله مې خرڅ کړل بېرته هرات ته راځم.

عبدالجبار په حيرانتيا وپوښتل:

نو تا امير المؤمنين ليدلی ده؟

هزاره په خدا وويل:

هو! ولې زه د افغانستان نه يم که څه؟

عبدالجبار وويل:

نه زما مطلب دا ده، چې نيم افغانستان چغې وهي چې ملا صاحب
محمد عمر بېخي شتون نه لري، خو ته يې د ليدو وايې.

هزاره وويل:

ملا صاحب که ماته څه کار نه وي، نو درنه رخصتېږم.

عبدالجبار هم بې له دې چې څه ووايي په لاس يې مننه او خدای په
اماني وکړه او بيا خپل موټر ته پورته شو.

هخوا په کابل کې صفیه او ملکه په دې جنجال کې وې چې آیا ملا
محمد عمر شته او که نه، د دوی په دې خبره پوره جنجال روان وو، چې
آیا ملا محمد عمر شته او که نه، صفیه وويل:
نه شته، ځکه لاتر اوسه يې بې له هغه يوه عکس دويم هم شتون نه
لري.

خو ملکې ورته وويل:

ما هغه پخپلو سترگو ليدلی ده.

آخر مېرمن عايشې ورته وويل:

خو چې دې ليدلی ده، نو سمه ده.

خو بيا هم د دوی جنجال د عبدالجبار تر راتګ پورې حل نشو او کله
چې عبدالجبار راغی او کارتن يې ملکې ته وسپاره او ويې ويل:
دا دې ابا رالېږلي دي.

ملکې ورته وويل:

چا رالېږلي دي؟

عبدالجبار وويل:

ملا صاحب!

ملکي په حيرانتيا وپوښتل:

نو بيا ولې وايې چې ابا دې رالېږلي دي؟

عبدالجبار په موسکا وويل:

خو ملا صاحب تاته لور ويلې ده.

چې کله ښاغلي قدرت کورته راغی، نو عبدالجبار د ملا صاحب د امر

په اړه ورته وويل، هغه هم سمدواړه چمتوالی وښود.

بيا عبدالجبار لاړه او ويده شو، ورځ يې په کور کې تېره کړه او بيا

ماخوستن ملکي د سليم لپاره د يوې نجلۍ د ليدو خبره وکړه، چې له

دې خبرې سره سم عبدالجبار وويل:

ښه نو کوچني ته مو نجلۍ ليدلې ده، دا د کوم ظالم لور ده؟

ملکي په موسکا ورته وويل:

د صفيې د مېړه خور.

عبدالجبار په موسکا ورته وويل:

نو تا هغه چېرته وليده؟

ملکي ورته وويل:

د صفيې په واده کې راغلې وه، هلته مې وليده.

عبدالجبار وويل:

نوبيا خو به مورجاني هم ليدلې وي، نوبيا ولې هغه د دې کار مخالفه ده؟

ملکې وويل:

ځکه چې هغه وايي دا کار د بدل په شان ده او زه بدل نه کوم.

عبدالجبار په سوچ کې لاړ او تر څه ځنډ وروسته يې په تعجب سره وويل:

هو! د مور خبره مې هم ډېره غلطه نه ده.

ملکې او صفيې په خدا وويل:

نه ټوکه مو کوله، په اصل کې په هغه بل بلاک کې د حاجي عبدالرحمن لور مو بنوده.

عبدالجبار يوه نرۍ موسکا وکړه او بيا يې وويل:

بنه نو اوس دې ټوکې هم شروع کړي دي، تاسو صبر وکړئ زه به يې په اړه تحقيقات وکړم او بيا به سوچ پرې وکړو.

ملکې په ټوکه وويل:

څنگه چل وؤ، ابا مې زما په باره کې څه درته ونه ويل؟

عبدالجبار هم د هغې په توکه وپوهېده، ځکه خو يې وويل:

ابا دې ويل چې داسې لور نه مې چې هېڅ نه درلودای بنه وه.

دا خبره په ملکې لږ څه بنه ونه لگېده، ځکه خو يې وويل:

هغه داسې سړی نه ده چې داسې خبرې وکړي.

ځکه خو عبدالجبار هم وويل:

ستا ډېر صفت يې وکړ، خو له مايې وغوښتل چې تاته څه ونه وايم.

عبدالجبار دندې ته روان شو، چې خبر شو آمريکايانو حامد کرزی په ارزگان کې له طالبانو نه ژغورلی ده، لاړه دفتر ته يوه کس ته يې داسې وويل:

په دې ليک کې د حاجي عبدالرحمن په اړه ځينې معلومات ليکل شوي دي، پاتې معلومات به ته راتول کړې او زما پلار ته به يې ورکړې.

هغه کس سمه ده وويل او بيا په خپلې دندې پسې ووت.

عبدالجبار په ځينو کارونو بوخت وؤ، چې د مېز په سر يې سلما تيليفون ته زنگ راغی، چې څنگه يې پورته کړ او سلام يې واچاوه، له هغې خوا نه د استخباراتو د مشر غږ راغی چې ويل يې:

وعليکم السلام ورحمته الله وبرکاته! عبدالجبار ته بايد بېرته کندهار ته راشې، په څو ورځو کې دې ځان را ورسوه، خو تر هغو پورې دې خپل کارونه خلاص کړه او يو ملگری دې په خپل ځای وټاکه.

عبدالجبار په موسکا وويل:

سمه ده مشره! چې څنگه ستا خوښه وي، هغسې به وشي.

عبدالجبار خپل کارونه په ډېرې چټکۍ سره پیل کړل او بيا يې تر مابنامه هېڅ دمه ونه کړه، مابنام ناوخته کورته لاړه اودس او لمونځ يې کړی وؤ، ملکې چې وليده نو پوهه شوه چې خاوند يې ښه ستی ده، ځکه خويې به بېرته چای دم کړ، چې په دې بېرته کې يې خپل لاس هم

وسوځاوه، خو د دې لپاره چې عبدالجبار پوه نه شي، ژر لاره د غاښونو
کريم يې پرې وموښه او بيا يې عبدالجبار ته چای يور، که څه هم دې
ډېره هڅه وکړه چې خپل سوی لاس له عبدالجبار نه پټ کړي، خو دې
کار گټه ونه کړه، ځکه هغه هم د استخباراتو غړی وؤ، په بېړه يې د هغې
لاس ونيوه او چې ويې لیده نو په غوصه يې وويل:

دا ولې؟

ملکې وويل:

دومره ژوبل نه ده، هسې لږې سرې اوبه پرې تويې شوې دي.

عبدالجبار په بېړه وويل:

څه چې لار شو روغتون ته.

ملکې يې په ځواب کې وويل:

نه گرانه! دومره نه ده ژوبل شوی، روغتون ته اړتيا نه شته.

که عبدالجبار هر څومره ټينگار وکړ، خو بيا هم ملکې دا ونه منله چې
روغتون ته لاره شي. شپه ناوخته وه چې ښاغلی قدرت کورته راغی او
چې کله کورته راغی، نو عبدالجبار يې هم ځان ته راوغوښته او بيا يې د
ټولو په وړاندې وويل:

په دوکان کې ناست وم، چې د عبدالجبار يو ملگری راغی راته يې د
حاجي عبدالرحمن په باره کې وويل، هغه ويل:

حاجي عبدالرحمن د حاجي فاروق زوی ده، د ننگرهار د کامې
اولسوالی ده، څلور وروڼه دي او درې خويندې يې دي، درې زامن او
پينځه لوڼه لري، دوه زامن يې په سعودي عربستان کې هوټل لري او يو

زوی یې د موټرو تجارت کوي. دو لونه یې واده دي، چې یوه یې د کریم خان په نامه یوه کندهاري ته ناسته ده او بله یې خپل وراره ته ورکړې ده. هغه دا هم ویل چې سړی ښه او مور ده او د جهاد په وخت کې به یې له مجاهدینو سره ښې او پخې مرستې کولې او اوس هم په کال کې څلویښت میلیونه زکات وباسي.

هغه یې د زامنو په اړه وویل چې مشر زوی ته یې کندهاری، دوهم زوی ته یې خورزه او درېم زوی ته یې د لوگر کومه نجلۍ کړې، خو واده یې لاتر اوسه نه ده کړی.

ده راسره خبرې کولې ځکه راباندې ناوخته شوه، او هورینبتیا عبدالجبار زویه! ستا له خبرې سره سم مې په خوست کې یو کور او یو دوکان پیدا کړل، سبا ته به زه او سلیم هم ورشو او خبره به خلاصه کړو.

عبدالجبار تر څه فکر کولو وروسته وویل:

سمه ده پلارجانه! ډېره ښه شو، سبا ته به زه خپل کارونه خلاص کړم ته او سلیم به خپل او مورجانه او ملکه به خپل.

ملکې عبدالجبار ته د سوال په ښه وکتل، ځکه خو عبدالجبار وویل: که چېرته ستا، مورجانې او صفیې نجلۍ خوښه وي، نو تاسو درېواړه به د هغوی کور ته ولاړې شئ، نجلۍ به یو ځل بیا وگورئ او که چېرې مو خوښه شوه نو خبره ورته یاده کړئ، نور به الله تعالیٰ خیر کړي. اوس نو پاڅېره چې لاړ شو کوتې ته او ویده شو.

ملکې غوښتل څه ووايي، خو صفیې یې خبره ورغوڅه کړه او په ټوکه یې وویل:

اوهو وروره! دومره وارخطا يې چې ډوډۍ دې هم هېره کړه؟

د صفيې په دې خبره عبدالجبار وشرمېده، خو مخکې تر دې چه څه ووايي ملکې وويل:

نن ډېر ستړی ده او بل ډوډۍ هم د پلار جان لپاره لږ ناوخته شوه، نو ځکه به وراخطا وي.

دې خبرو خو عبدالجبار له خبرو نه شو خلاصولی خو د ملکې له خولې نه د پلار جان کلمه د دې لامل شوه چې خبره همدلته پای ته ورسېږي.

ډوډۍ وخوړل شوه، لمونځ وشو او بيا ټول ویده شول.

سهار هر يو په خپل کار پسې ولاړل، لومړی بناغلی قدرت او د هغه دوهم زوی سليم خوست ته حرکت وکړ او بيا عبدالجبار خپله نيا عايشه انا، خپله مور خديجه، خپله مېرمن ملکه او خپله خور صفيه تر سهارني وروسته د حاجي عبدالرحمن کورته ورسولې او بيا خپلې دندې ته لاړه، په دفتر کې يې خپل معاون ځان ته راوغوښته او ورته ويې ويل:

گوره صابره وروره! پوهېږم چې ډېر مصروف يې او کارونه دې هم ډېر دي، خو په دې باندې به هم پوهېږې چې د وطن شرائط او حالات هم مناسب نه دي، وضعه گډوډه ده، ټوله نړۍ زمونږ پر وړاندې ولاړه ده، هغه پاکستان چې تر اوسه پورې يې خلك زمونږ بادار او ملاتړ گڼي اوس زمونږ پر وړاندې ولاړه ده او زمونږ دښمن آمريکا ته يې اډې ورکړي او هغه هم د دې لپاره چې پر مونږ باندې بريد وکړي، ايران خوله پخوا نه له مونږ سره دښمني پاللې ده، روسيه چې د آمريکا ډېره کلکه دښمنه ده، آن هغې د ځينو لاملونو له امله له آمريکا سره لاس يو کړی. په کور

کې د شر او فساد مشران او غړي، پاتکيان او گلیم جم راته یو شوي دي، ځکه خوزه مجبور یم چې له مشرانو سره په غونډو کې گډون وکړم، نو دا چې زه سم هلته ورسېدای شم تر راتلونکي امر پورې باید زما وظیفه مخته یوسي، بیا چې هرڅه سم شول ستا په اړه به هم پرېکړه وکړي.

صابر ورو وویل:

وروره چې ته مشکل لرې، نوزه به یې مخته بوځم، رب تعالی دې د وطن او اولس دواړو مشکلات حل کړي.

عبدالجبار ویوښتل:

رینبتیا هغه د احمد رازي مسئله څنگه شوه؟

صابر وویل:

وروره! نه پوهېرم دا احمد رازي څنگه انسان وو، چې حیوان پرې ډېر شرف لري. هغه کوم کس د انډیوالۍ پر بنا په حوزه کې مقرر کړی وو، هلته یې بې گناه تنکي زلمیان د غلا په تور نیول او بیا به یې لواطت ورسره کاوه، بې گناه پېغلې او ښځې به یې د زنا او غلا په تور نیولې او زنا به یې ورسره کوله، بیا امنې قومندانۍ ته تللی وو، او هلته به یې دا کارونه کول او په دې کار کې یې ټیم هم لاره.

خو شېبې غلی شو او بیا یې وویل:

هغه ځوان چې تا یې په باره کې خط رالېږلی وو، هغه یې هم بېگناه نیولی وو، اوس مې ترې راوسته او ستاسو امر ته په تمه وو، خو دا چې

ته کندهار ته تللی وې نو خوشې مو کړ او هغه پیسې مو هم بېرته ورکړې چې احمد رازي یې له پلاره اخیستې وې.

او وروره یوه بله خبره په حوزه کې چې وؤ، د سلګۍ په نامه یوه کونډه یې د غلا په تور ونيوله او بیا یې حوزې ته بوتله، په محکمه کې یې د غلا یوازیني شاهدان احمد رازي او د هغه ټیم وؤ، هلته په محکمه کې هم د غلا په تور د هغې د لاس پرې کېدو فیصله وشوه او لاس یې پرې شو.

خو مونږ چې قضیه وڅېړله له شروع پرې شکمن شولو، ځکه قاضي صاحب ویل چې په محکمه کې سرو زرو شتون نه درلوده، د کومو په تور چې دا محکمې ته بوول شوې وه، قاضي صاحب ویل چې خوانبې یې قسم وکړ چې دې غلا کړې ده، خو دا قسم ته حاضر نه شوه، د هغې بنځې نیولو پر مهال چې کوم طالبان به د ده له ټیم نه تللي ول، هغوی ویل چې د نیولو په ورځ یوازې او یوازې احمد رازي غلا شوي شيان موندل، چې له دې خبرې نه دا جوتېږي چې سره زر نه وؤ غلا شوي، بلکې دا احمد رازي وؤ چې شيان یې ایښودل او بېرته یې را اخیستل، بل هغوی ویل چې کله دوی بنځه حوزې ته بوتله نو هېڅ پروایې نه لرله او آن د تحقیق پر مهال یې ویل چې زه په حکومت باندې پوره باور لرم چې ظلم نه راباندې کوي. خو د شپې دی د هغې کوتې ته ورغلی وؤ او بیا یې تر راوتلو څخه څه موده وروسته یې غسل کړی وؤ، په سبا یې بنځه ډېره وېرېدلې وه او آن خبرې یې نه کولې او چې موږ ته به یې کتل لکه سپي ته چې گوري، له دې خبرې معلومېږي چې په زور یې زنا ورسره کړې وه.

له دې خبرې سره د صابر په سترگو کې اوبنکې راغلې، پاڅېده، له ترموز نه يې ځان ته چای واچاوه او بيا يې خبرو ته داسې دوام ورکړ:

چې کله مو له بنځې نه دا پوښتنه وکړه، نو هغې په ځواب کې وويل چې هو دا کار يې راسره کړی، خو د دې لپاره مې څه ونه ويل چې داسې نه وي چې دا ځل د تهمت په تور په دورو ووهل شم او يا د زنا په تور سنگسار شم.

له بنځې مې وپوښتل چې ولې احمد رازي او د دې ځوابنې سره يوځای شول او څنگه په دې وتوانېدل چې تا غله ثابته کړي. راته ويې ويل ځوابنې مې پخوا له خلقيانو سره کار کاوه او خپل خپلوان مو وايي چې ډېره بدنامه وه او خسر مې پرې دپاسه گير شوی وؤ، ځکه خو پرې تاوان شوې وه، په خسر باندې مې زور هم وه. کله چې مې مېړه مړ شو، ځوابنې مې زه له کوره ووپستم چې ته سپېره يې، خو چې څه موده وروسته مې چې زوی پيدا شو، نو هغې غوښتل چې د هغې بدنام زوی ته کېنم، چې ما ونه منله، نو دې خپل لمسی وغوښته او چې ما ونه منله، نو هغې خپل سره زر احمد رازي ته ورکړل، هغه به زمونږ په کور کې پټ له جېب نه راوپستل او بيا به يې ويل چې دا دي، دا هغه راته وروسته زما تر بې عزته کېدو وويل او دا يې هم وويل چې ځوابنې ورته ويلې دي چې هر وخت چې هر خدمت وي، نو دا ورته آماده ده آن زنا. هماغه وؤ، چې زما لاس پرې شو او زما زوی يې رانه وتښتاوه او له ټولې کورنۍ سره پاکستان ته ولاړل او خبره شوې يم چې احمد رازي يې هم غوښتی، نن به ورغلی وي.

له دې خبرې وروسته د عبدالجبار په سترگو کې هم اوښکې راغلې او صابر احمدزي هم له پيالې نه يو غورپ وکړ او بيا يې وويل:

ورته ومې ويل: موږ به احمد رازي ونيسو او سزا به په خپله خوښه ورکړو او چې حالات ښه شول، نو بيا به له خيره ستا خواښې هم په خپلو اصول راوغواړو بيا ته په خپله خوښه سزا ورکړه، خو هغې وويل فکر نه کوم چې حالات به ښه شي، ځکه کله مې چې زوی وتښتول شو، نو ما دعا وکړه چې نظام سقوط شي اوس يې دوه هفتې تېرې شوي دي، د هغه په تښتولو کې هم د احمد رازي لاس وؤ، په بېرې مې خدای په امانې ترې واخيسته، ځکه نور مې د هغې د ژړا د غږ اورېدو وسه نه وه، اوس احمد رازي نيول شوی او نن به يې راولي کابل ته.

نور صابر له خبر ولوېده، د ډېر خفگان له لاسه عبدالجبار هم په ژړا کې وويل:

چې په چا يې ظلم کړی ده، هغوی ورته را وغواړئ او په هغوی يې سنگسار کړئ، دا ښځه حتماً ورته راوغواړئ.

صابر ورته وويل:

سمه ده وروره! حتماً دا کوؤ.

عبدالجبار ورته وويل:

او بله دا ته پوهېږې او دا ځای زه درڅخه ځم، سبا ته لږ څه کار لرم او بله ورځ له خيره سره کندهار ته حرکت کوم.

عبدالجبار پاڅېده او دفتر څخه راووت، لاړه خپله فور بايفور يې روښانه کړه او د کور په لور يې حرکت وکړ.

هخوا بنځو د حاجي عبدالرحمن دوى کورنى دې ته هڅولې وه، چې خپله لور سليم ته ورکړي، خو د حاجي عبدالرحمن مېرمنې مريم ورته وويل:

سمه ده خورې! زما زامن هم ستا د زامنو صفت کوى، چې ډېر بڼه هلکان دي، خو بيا هم دا د سړيو کار ده او زه به بېگاته خپل خاوند او زوى ته دا خبره ياده کړم او بيا به هغوى په دې باره کې تصميم ونيسي، زه پخپله په دې باره کې څه نه شم ويلی.

ځکه خو د ملکې دوى تيم هم دې ته اړ شو چې د بېرته تللو تصميم ونيسي.

بله خوا بڼاغلې قدرت او سليم يو کور او دوه لوى دوکانونه واخيستل او چې د اسنادو کار يې خلاص شو نو د کابل پر لور يې حرکت وکړ، په لاره کې يې څه مېوه هم واخيسته او بيا کابل ته ماخوستن ناوخته را ورسېدل، چې کله يې دمه وکړه، نو مېرمن خديجې له سره ترپايه ټوله کيسه ورته تېره کړه او بيا بڼاغلې قدرت وپوښتل:

نو تاڅه وويل؟

مېرمن خديجې يې په ځواب کې وويل:

ما ورته وويل چې سبا ته سړي درته رالېږو، نو تاسې پوهېږئ او هغوى.

بڼاغلې قدرت وويل:

سمه ده، خو لږ وخت به دې ورکړى وؤ، خو سبا به ورشو.

مېرمن خديجې وويل:

حڪه مې عجله وکړه چې بيا داسې نه وي، چې دا زوی مو په کومې
خوا لارشي.

بناغلي قدرت وويل:
هو ستا دا خبره هم ريښتيا ده.

مېرمن خديجې وويل:
هو حڪه خو بايد بېره وکړو، حڪه داسې نه وي، چې دا خبره وځنډېږي
او دا نجلی بل چاته ورکړي.

بناغلي قدرت غوښتل څه ووايي، خو مېرمن عايشه مخکې شوه او
ويې ويل:

ته حاضر نه وي چې ويې کړې اوس دومره وارخطا يې؟

مېرمن خديجې په موسکا وويل:
هغه وخت مې د خريد په نظر نه وه ليدلې حڪه.

تر سهاره پورې بناغلي قدرت او مېرمن خديجې سوچونه وهل، خو
کله چې عبدالجبار دا خبره واورېدله، نو تر ویده کېدو د مخه يې دوه
رکعته نفل لمونځ چې د استخارې په نامه سره مشهوره ده وکړ او بيا يې
دعا وکړه او ځملاسته چې کله ځملاسته ملکې هغه کتاب راوخيسته او
بيا يې هغه ځای راواړاوه چې عبدالجبار ترېنه دعا لوستلې وه، بيا يې
له ځان سره وويل:

داسې خو نه ښکاري چې څوک دې دا لمونځ او دعا بل کس وکړای
شي.

عبدالجبار په خدا ترې وپوښتل:

څه خبره ده گرانې؟ څه دې ويل؟

ملکې په مينه ورته وويل:

دلته دعا يې داسې ده، چې سړی يوازې ځان ته کولی شي، نه بل چاته.

عبدالجبار ورته په حيرانتيا وويل:

هو ريښتيا! زما خو هېڅ فکر ورته نه وو. بايد وگورم چې که چېرې سليم وينښ وي، نو هغه به هم دا کار وکړي.

ځکه خو پاڅېده او سليم ته ورغی، د سليم کوتې ته چې وردننه شو او په سليم يې غږ وکړ، پوه شو چې سليم ځان په خوب وهلی ده، نو ويې ويل:

هی هی وروره! ما ويل وينښ به يې چې دا کتاب درکړم، ترڅو د استخارې لمونځ وکړې، خو ته ویده يې څه دا کتاب به همدلته کېږدم.

کتاب يې هلته کېښود او بيا له کوتې راووت او خپله کوټه کې ویده شو. په خوب کې يې وليدل چې دې خبرې ته خوښ دی چې د حاجي عبدالرحمن لور يې سليم ته ورکړې ده. ځکه خو سبا ته پلار او زوی حاجي عبدالرحمن ته کېناستل او هغوی هم کوچنی دسټمال ورکړ په اصطلاح وړه شیريني يې ورکړه.

دستمال يې کورته يوړ او بيا لاړ بازار ته ځينې شيان يې ځان او ځينې شيان يې سليم او د هغه کوژدنې ته واخيستل او بيا کور ته لاړه، شپه يې له ملکې سره تېره کړه او بيا د کندهار پر لوري وخوځېده.

د کندهار پر لاره عبدالجبار ډېر داسې څه وليدل چې ده ته يې دا په ډاگه کوله چې نور نظام سقوط ته نږدې ده، لکه د وړو طالبانو رويه ډېره بدله او ظالمانه شوې وه، په اسلامي اصولو کې يو اصل دا ده چې چارواکي به د اولس خادمان وي، نه باداران خو دلته دا اصول په ړنگېدو ول، ځکه چارواکو او آن سرتېرو له ځان باداران او له اولس نه مزدوران جوړ کړي ول، عبدالجبار له ځان سره دا وانگېرله چې بې له ملاصاحب، وزيرانو او ډېرو کمو وړو چارواکو نه نور ټولو وړو چارواکو او سرتېرو له خپلو دندو نه بې ځايه گټه اخيسته، دا قاعده ده چې کله حکومت ظالم شي نو بيا ډېر دوام نه کوي.

کله چې ملاصاحب ته ورسېده او ټوله کيسه يې ورته وکړه، نو ملاصاحب ورته په ژړاشو او همداسې په ژړا کې يې وويل: تا سم فکر کړی ده، زه هم فکر کوم چې دا حکومت به سقوط کوي او نظام به له منځه ځي.

ډېرې خبرې يې وکړي اوس يې ويل لارم نه دي، چې بيا دا خبرې د استخباراتو د مشر په راتلو پای ته ورسېدې او هغه په ډېر خواشينوونکي ډول وويل:

ملاصاحب! ډېر بد حالت په وطن کې روان دی، زمونږ کسان د دې پر ځای چې په دښمن پسې وگرځي، راځي او په اولس باندې ظلم کوي، له

هغه اولس نه ډوډۍ غواړي چې هغوی په خپله له لورې نه مري، خلك د بي بي سي راډيو د اورېدو په بهانه ډبوي، خلك د پورته غږ باندې د غږېدو په بهانه ډبوي او داسې نور.

ملا صاحب په اند پښمن نظر ورته وکتل او بيا يې وويل:
اوس عبدالجبار هم وويل، له دې نه ښکاري چې نور زموږ حکومت دوام نه شي کولی او لامل يې هم دا ده چې موږ داسې کسان له ځان سره يوځای کړل چې، پکار وؤ چې له ځان سره مو يوځای کړي نه وای، ما د خلکو له خولې نه واورېدل چې ويل يې طالبان ډېر ښه او پاک خلك ول، خو ډېر بد خلك يې صفونو ته ورننه وتل.

وخت همداسې تېرېده د موټرسايکل والا کس يا حامد کرزی، د شمال لنډغر، پاکستان، سعودي، ايران، تاجکستان او ځينې نور هيوادونه خپلې دې هېلې ته ورسېدل، آمريکا او د هغه غربي متحدينو په داسې حال کې پر افغانستان باندې بريد وکړ چې ټوله نړۍ د افغانستان پر وړاندې يوه لوري ته شوې وه، طالبانو به هر ورو ماته خوړله، ځکه يوه خوا ټوله نړۍ ورته يوه لوري ته شوې وه او بل دا چې د طالبانو سپېڅلو صفونو ته ډېر لنډغر وردننه شول او د هغوی ايماني ځواک يې ختم کړ (ايماني ځواک دا چې بنده ايمان ولري چې الله تعالی له ماسره ده او ايمان له کبله الله هم ورسره تل مرسته وکړي). نړۍ يې پر دې ډول پر خلاف شوه، چې د آمريکا ولسمشر جورج ډبليو بوش وويل:

اوس يوازي دوه صفونه شتون لري، يو د صليب او بل د ترهگرو،
خوك چې كوم صف كې ودرېږي.

د نړۍ ټول هيوادونه د صليب په صف كې ودرېدل او بيا يوبله
صليبي جگړه پيل شوه، ظاهراً دا جگړه صليب وگټله او طالبان او
القاعده مات شول، ملا محمد عمر مجاهد له عبدالجبار عمري سره
ارزگان ته ولاړه، هلته په لومړيو كې د هغه سپين ږيري بوډا په كور كې
دېره شول، څه موده هلته ول، بيا عبدالجبار د ملا محمد عمر مجاهد له
خوا په دې باندې مأمور شو، چې بايد د ټيپ ريکاردر هغه فите د
رهبرۍ شورا غړو ته ورسوي چې په هغه وخت كې په كوته ښار (چې د
اشغالي افغانستان له سترو ښارونو گڼل کېږي) دېره ول، په هغه پيغام
كې چې د ټيپ ريکاردر په فите كې ملا صاحب محمد عمر مجاهد پكې
وينا كړې ويل شوي وو.

چې ملا صاحب له امارت نه لاس اخلي او په خپل ځای د اسلامي
امارت دفاع وزير چې د افغانستان پخوانی وزير گڼل کېږي ټاكي او هغه
پوهېږي او چارې يې، خو ښه خبره دا ده چې دا خو سمه ده چې حامد
كرزی خائن وو، خو بيا هم وخت ورکړل شي، چې افغانستان جوړ کړي،
که چېرې آزاد او اسلامي هيواد وو او ظلم او ستم پكې نه وو، نو بيا
مبارزه ونه شي.

كله چې عبدالجبار دا پيغام شوری ته ورساوه، نو بېرته ارزگان ته نه
بلکې خوست ته راغی او هلته يې خوشې له خپلې کورنۍ او مېرمنې
ملکې سره تېرې کړې، ملکې دا زېږی هم پرې وکړ چې په گېډه يې

ماشوم ده، ځكه خو عبدالجبار ډېر خوشحاله بېرته ارزگان ته ستون شو او دا زېرى يې په ملا صاحب باندې هم وکړ.

ملا صاحب يې په ځواب کې وويل:
رب تعالى 'مو د ښه اولاد څښتن کړه او هغه تعالى' نه غواړم چې نېک او صالح يې درته لوى کړي.

عبدالجبار او ملا صاحب دواړه د هغه سپين ږيري له کور نه د عبدالجبار دوى د يوه خپلوان کور ته ولاړل، چې له بېز سره نږدې وو او پټه کوټه يې لرله. دلته په اوسېدو سره ملا صاحب او عبدالجبار دواړو د خوندیتوب احساس لاره چې له دې ځايه عبدالجبار دوه ځلې خپل کورته لاړه، زوى يې نوى په خبرو راغلى وو، ملا صاحب به کله نا کله يو پيغام د رهبرۍ شورى ته لېږه چې له دې سره به دا گواښ هم پيدا کېده چې د جاسوسانو له خوا ونه څارل شي، خو عبدالجبار هم د استخباراتو کارکوونکى وو، ډېر پام به يې کاوه، خو کله چې ملا صاحب ناروغ شو او له روغتون نه يې ډډه وکړه، نو عبدالجبار يې له يوه پيغام سره شورى ته ولېږه، بېرته چې راستنېدو، نو د دې لپاره چې فکر يې ملا صاحب ته خراب وو، ونيول شو او بيا بگرام ته ولېږدول شو، هلته د څېړنو لاندې ونيول شو، خو عبدالجبار عمري دې ته حاضر نه شو، چې حتى خپل اصلی نوم چاته واخلي.

بله خوا د عبدالجبار عمري د نيول کېدو پرځاى د شهيدېدو خبر د هغه کورته لاړه، څنگه چې ملکه له دې خبرې خبره شوه، فشار يې پورته شو او عصبى سکت ته يې وکړه، څه موده په روغتون کې بستره وه او بيا

له څه مودې وروسته مړه شوه، خپل زوی يې بې موره او خاوند يې بې
 ښځې کړ. نور نه پوهېږم، خو له ملا صاحب سره يې د لور او پلار ولې دا
 يوه رشته نور هم ټينگه کړه او هغه دا چې دواړه په يوه ورځ وفات شول.

ملکې وصيت کړی وؤ، چې د دې ملگرې سارا مېلاني ته دې د دې د
 مرگ خبر ورکړل شي، ځکه خو سليم هم همدا کار وکړ، د ملکې د مرگ
 خبر په اورېدو سارا مېلاني ډېره خواشينې شوه، تر داسې بريده چې آن
 پيسې يې ټولې کړې او له خپلې بلې ملگرې سره افغانستان ته را روانه
 شوه، په دوبي کې له غربي ليکوالې بټي دم سره مخ شوه، چې بټي دم
 غوښتل د خپل هغه کتاب (يو سړی او موټر سايکل) باندې کتنه وکړي،
 ځکه افغانستان ته راتله، خو کله چې له سارا مېلاني نه يې د سفر علت
 وپوښته، نو هغې ورته د عبدالجبار عمري وويل:

کله چې سارا مېلاني د ملکې قبر ته لاړه، د هغې زوی يې وليد او بيا
 يې له سليم او د سليم له کورنۍ نه د ملکې په اړه واورېدل، نو زړه يې
 غوښتل چې له عبدالجبار عمري سره وگوري، خو سليم نوی خبر شوی
 وؤ چې هغه لاپه بگرام کې بندي دی، دوی دواړه ملگرې چې دواړه
 حقوق پوهانې وې، په هغه پسې وگرځېدې او هغه يې راخلاص کړ، له
 هغه نه يې د ملکې په اړه ډېر معلومات واخيستل او وليکل، بيا بېرته
 آمريکا ته ولاړې او غوښتل يې چې دا ټول معلومات د يوه کتاب په بڼه
 خپاره کړي، خو چا اجازه ور نه کړه.

تر دې پېښې څو کاله وروسته مېرمن بټي دم راغله او غوښتل يې د
 ملا صاحب په اړه يو کتاب وليکي، ځکه خو مجبوره وه چې له
 عبدالجبار عمري او ځينو نورو چارواکو سره وگوري، مېرمن بټي دم، دا

کتاب هم وليکه چي د ملا محمد عمر مجاهد په اړه وؤ، هغې له نورو چارواکو سره مرکه وکړه او چي کله هغوی د عبدالجبار عمري نوم ورته واخيسته، نو دا په سوچ کې ولاړه او بيا په دوبي کې هغه ملاقات ورپه ياد شو چي دې له آغلې سارامېلاني سره لاره.

کله چي دې عبدالجبار عمري پيدا کړ، نو د ملا صاحب تر کيسې وروسته يې ترې وپوښتل:

فکر کوم د سارا مېلاني په نامه يوې نجلی هم له تا سره ليدلي وؤ، که چېرې ستونزه نه وي ويلی شي د څه لپاره؟

عبدالجبار ورته وويل:

د هغې ملگري جاييس (ملکه) زما مېرمن وه.

مېرمن بتي دم حيرانه شوه او ويې ويل:

نو آيا په دومره سخته استخباراتي دنده کې تا په يوې آمريکايي نجلی باور کولی شو؟

عبدالجبار په موسکا وويل:

باور خو مې کولی شو، خو دا رېسک مې هېڅ کله په غاړه وانه خيسته، ځکه وروسته تر پټولو مې هغې ته هېڅ ونه ويل.

بتي دم وپوښتل:

هغه اوس چېرته ده؟

عبدالجبار يو لاس پر ځمکه کېښود او بل په زړه باندې او ويې ويل:

هغه اوس دلته ده، جسد يې تر ځمکې لاندې روح يې په آسمان کې او
مينه يې زما په زړه کې. خو هيله کوم چې د مېرمنې راز مې همداسې
راز وساتي.

پای – ۱۴۰۰/۷/۹ کابل افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library